

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 1 (1470)

София, януари 2013 г.

Цена 0.50 лв.

Шефан Лохнер - „Поклонението на Вълхвите“, ок. 1440 г.

Християните да могат отново да съществуват...

**Хронология на събитията около т. нар. Милански едикт
на император Константин от 313 г.**

Може да се каже, че всичко започва тук - в някогашния град Сердика, където е съставен първият официален документ, признаващ християнството и слагащ край на гоненията и конфискацията на имуществото на вярващите. Автор е римският император Галерий, а времето е април 311 г., когато той търси облекчение от тежкото си заболяване в минералните бани на Сердика най-вероятно заедно с император Лициний. Едик-

тът ще бъде оповестен на 30 април 311 г. в столицата Никомидия (близо до днешен Истанбул). Ето и част от едикта, който може да бъде прочетен (на латински, старогръцки и български) пред сточинния храм „Света София“ на специално поставения по повод на 1700-годишнината паметник „... с оглед на нашата милост и неизменен обичай да даваме прошка на всички, ние с най-голяма отговорност също съхоме, че следва да разпрос-

трем слизходдението си... християните да могат отново да съществуват и отново да издигнат домовете, където са провеждали събиранятия си. Нека се молят на своя Бог за нашето, на държавата и за свое собствено здраве и пре-
бъдане, така че и държавата да остане във всичко здрава, и те да могат необезпоко-
явано да обитават бащиното си огнище“ (по Lactantius, De Mortibus Persecutorum, XXXIV).

[На стр. 8](#)

на II Ватикански събор

На 29 и 30 ноември в Белене се състоя образователна среща „В училището на Втория ватикански събор“ за свещеници, монаси и монахини. Тя бе водена от отец Ецио Болис, доцент по богословие и преподавател в Богословския факултет в Милано и в епархиината семинария в Бергамо и семинарията на отците са-

лезиани в Торино. Той е и директор на фондация „Папа Йоан XXIII“. На срещата присъстваха Никополският епископ Петко Христов и Апостолическият екзарх Христо Пройков.

Интересното в лекциите на отец Ецио бе съчетаването на двете средоточия - събитието Втори ватикански събор и личността - вече блажения па-

ла Йоан XXIII. Ако за събитието нещата все пак са ясни и са останали документи, достъпни и задължителни за всички, то личността остава все пак тайнствена, макар че фондация „Папа Йоан XXIII“ разполага с хиляди документи от архива на блажения.

Лекциите бяха четири. В [На стр. 7](#)

**Послание на папа Бенедикт XVI
за Световния ден на мира -
1 януари 2013 г.**

Блажени са миротворците

1. Всяка нова година носи в себе си очакването за един подобър свет. В тази връзка, основана върху вярата, аз моля Бог, Отец на хората, да ни даде съгласие и мир, за да могат да се осъществят всички стремежи за щастлив и проспериращ живот.

На 50-годишнината от откриването на II ватикански събор, който позволи да се укрепи мисията на Църквата в света, е окуражаващо да се установи, че християните - народът на Бог в общение с Него и на път сред хората - се ангажират с историята, споделяйки своите радости и надежди, своята тъга и беспокойство^[1], известявайки спасението на Христос и на сърчавайки мира за всички.

Въсъщност нашето време, белязано от глобализацията - с нейните положителни и отрицателни аспекти, но така също и от продължаващите кървави конфликти и заплахите от война, изиска един обновен колективен ангажимент в търсене на общото благо за развитието на всички хора и на всеки човек.

Огнищата на напрежение и противопоставяне, причинени от нарастващата пропаст между бедни и богати, както и налагането на един egoистичен и индивидуалистичен манталитет, който се изразява чрез финансов капитализъм без регуляция, ни притесняват. В допълнение към различните форми на тероризма и международната престъпност са фундаментализът и фанатизът, които обезобразяват истинския облик на религията, призована да на сърчава общението и помирението между хората; те също така са заплаха за мира.

При това многообразните резултати от мира, с които е обогатен светът, свидетелстват за вроденото призвание на човечеството към мир. Във всяка личност желанието за мир е ос

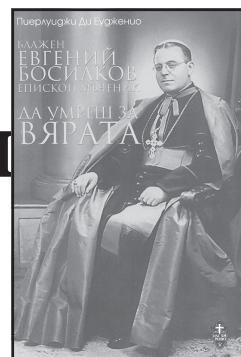
ЕВАНГЕЛСКОТО БЛАЖЕНСТВО

2. Блаженствата, провъзгласени от Иисус (виж Mt. 5, 3-12 и Lk. 6, 20-23), са като обещания. В библейската традиция литературният жанр, съответстващ на блаженството, носи винаги в себе си една добра новина, това ще рече Евангелие, което ще приключи с обещание. Блаженствата впрочем не са само нравствени препоръки, чието спазване предвижда в предписано време - време, предимно разположено в друг живот - една отплата, едно щастие в бъдното. Блаженството се състои преди всичко в изпълняването на едно обещание, адресирано към всички, които се оставят да ги водят изискванията за истини, правда и любов. Тези, които се повърояват на Бог и на Неговите обещания, изглеждат често пред очите на света наивни и отдалечени от действителността. А Иисус им казва, че ще се научат да бъдат синове Божии не само в другия живот, но още в този тук, тъй като винаги и завинаги Бог е напълно солидарен с тях. Те ще разберат, че не са сами, тъй като Той е близо до тези, които се ангажират в полза на истината, правдата

[На стр. 4](#)

В училището на II Ватикански събор

Нова книга за блажения Евгений Босилков

Излезе от печат нова книга за блажения Евгений Босилков от италиански свещеник Пиерлуиджи Ди Еудженио от църковната провинция на отците пасионисти „Скръбна Божия Майка“. Книгата носи заглавието: „Блажен Евгений Босилков, Епископ и Мъченик. Да умреш за вярата“. Това е препработеното издание на книгата „Да умреш за вярата“ от 1998-а, излязла на български език през 2000 г. Книгата е подгответа специално за 60-ата годишнина от мъченическата смърт на блажения. Изданietо е на Конгрегацията на пасионистите, към която при надлежи епископ Босилков, с разрешението на отец Пиердьорджо Бартоли - провинциален настоятел на провинция „Скръбна Божия Майка“ и на отците пасионисти, мисионери в Никополска епархия. Текстът на книгата е предоставен от автора отец Пиерлуиджи Ди Еудженио, за да бъде преведен и издаден на български език от пасионистите в България. Изданietо е реализирано с помощта на Фондация „Комунигас“. Преводачи са Димитър Ганчев и Величка Бианкото. Редактор на изданието е Венета Домусчиева, а художественото оформление е дело на Николай Киров.

Книгата е с обем 96 страници, със снимки на блажения като свещеник и епископ, от енорийските черкви в Белене, Русе и Бърдарски геран и на Семинарията в Русе. Книгата е разделена на три главни части: Формирането, Апостолството и Мъченичеството. Тя завършва с биографични данни в дати и години. Финалната дата е 12 август 2008 г., когато блаженият Евгений Босилков е обявен за съпокровител на Никополската епархия съвместно с Архангел Михаил. Заглавната корица е прекрасният портрет на Босилков в епископското му облекло, а последната носи много силно послание от автора. Ето какво пише той: „Придружаван съм от изкупителни мисли от небето, проследявам картини, разказващи за благодат, гласовете на смъртта ме нараняват. Една неопределена смесица, едно бързо наслояване на светлина и мрак, на омраза и любов, на преследване и невинност. Като притегателен център сред всичко това стои той, монс. Евгений Босилков - смиреният и смел епископ, начетен, силен и обикновен, открит и приятен, любящ и горд от неговата България.“

Отец Пиерлуиджи Ди Еудженио беше любезен да отговори на два въпроса в интервю за българската програма на Радио Ватикан.

- Каква беше основната мисъл, която ви ръководеше при написването на книгата?

- Първото вдъхновение за написването на тази книга дой-

де при посещението ми в Централния софийски затвор, където епископ Босилков загива, свидетелствайки своята вярност към Христос и Църквата. Излизайки от затвора, си казах, че тази личност не може да остане в сянка, защото е много важна не само за Църквата и за Конгрегацията на пасионистите, а за цяла България и за нейната култура. Още повече че със своя апостолат изпреварва времето. Затова епископ Босилков винаги е актуален. След това започнаха да търсят документи и колкото повече опознавах Босилков, толкова повече нарастваше възхищението ми. Може да се каже, че той спасява Католическата църква в България, защото ако беше отстъпил пред натиска на комунистическия режим, тя щеше да загине. Под натиска да се отдели от Римската църква и да основе национална църква, той отговаря с героична вярност към папата, с което спасява католицизма в България. Затова основният двигател за написването на тази книга бе моето възхищение към него и голямото вълнение да пиша за неговия живот. Не може да не си развлечу, когато разбиращ как посреща смъртта, верен на Църквата и изпълнен с радост. А на ония, които му предлагат да бъде помилван, отговаря, че е готов да умре за вярата, „облечен в Божията благодат“. Вълнуващо е и неговото послание: „Каквите на всички, че оставам верен на Христос, на Църквата и на папата.“ В Годината на вярата всичко това придобива още по-голямо значение, тъй като епископ Босилков е светъл пример за вярата и верността към Църквата.

- Какво е новото, което предлага препработеното издание на книгата?

- Първото издание от 1998 г. написах малко преди беатификацията на монс. Босилков и след моето кратко посещение в България, при което нямах възможност за дълбоки проучвания. След това имах възможността да посетя седем пъти страната и успях да намеря нови документи. Новата книга включва само малка част от тях, които засягат инициативите на епископ Босилков с младежите, тъй като те са били най-голямата му грижа по времето, когато е бил енорийски свещеник в Бърдарски геран. Новостите са малко, тъй като целта ми е да допълня биографичния портрет на Никополския епископ, който е много синтетичен, и книгата да има по-скоро популариращ характер. Последните новости, които открих в архивите, ще бъдат публикувани в новата биография, която в момента подготвяме. Те допълват портрета на блажен Евгений Босилков и правят още по-важна светлата му фигура.

Росица ЗЛАТЕВА

Приключенията на младежите от Център „Благовещение“

Дневният център за деца и младежи „Благовещение“ е красивият, любим и вълнуващ остров за близо 30 деца и младежи от София. Там те играят, общуват, изработват предмети от глина, правят коледни картички и различни красави украсления заедно с доброволците на „Каритас“ - София, и арт педагогите от центъра, рисуват, спортуват. Често обаче предприемат и незабравими пътешествия към далечни и непознати места, за да научат повече за историята и природата на България. Така през октомври и ноември те имаха възможност да посетят редица обекти с културно-историческа и религиозна значимост. Един от тях беше манастирът „Свети Иоан Рилски“, от който децата останаха силно впечатлени. По време на екскурзията те имаха възможност да разгледат и музея на Бусинската керамика - една от най-старите школи в България, и да се запознят с историята и традициите на селото в областта на това древно грънчарско изкуство. Някога там във всяка къща е имало майстор-грънчар. Близо до Бусинци и недалеч от град Трън децата посетиха скалния храм „Света Петка“. Тъй като за съжаление черквата се оказа заключена, а скалният храм е трудно достъпен, ръководителите на групата използваха случая да ги разходят по ждрелото на река Ерма. На Димитровден откривателите посетиха Врачешкия женски манастир „Свети Четиридесет мъченици“, който се намира на 5 км от Ботевград. Манастирът е изключително красив и добре поддържан. Стенописите са блестя-

щи реставрирани, а новите по

нишо не отстъпват на стариите. Съхранена и в отлично състояние е икона на Богородица от XVII в. В манастирската черква младежите, които бяха включени в групата, избраха образите на бъдещите икони, които нарисуваха през следващия творчески модул от проекта. След това всички се разходиха в градската градина на Ботевград и хапнаха сандвичи.

Международния ден на хората с увреждания децата и младежите отбелязаха с приключване на проекта „Участие на младежи с увреждания в образователна обиколка на значими за България културно-исторически религиозни обекти“, който беше финансиран от Фондация „Комунигас“. Участниците в проекта нарисуваха икони, които бяха благословени от отец Йоан. Всеки от младежите получи и подаръчен комплект, включващ Библия за младежи, книгата „Богословие на иконата“ от Леонид Успенски, картичка с Богородица и Младенеца и

медальон с Исус.

В рамките на София децата всяка година гостуват в магазин „Баумакс“, където участват в подреждане на щандове, изработване на възглавнички, аранжиране на цветя, подреждане на мозайки от теракотни плочки. Те често посещават различни културни и забавни събития, базари, участват в изложби.

За всички тях най-важно е да са заедно, да се учат на нови неща и винаги да правят нещо интересно. Всички тези пътешествия и събития са тяхното вдъхновение, което те пресъздават чрез своите рисунки и предмети от глина.

Благодарим на всички, които ни подкрепят, и специално на доброволците, които внасят разнообразие в живота на децата и им отделят толкова любов и внимание.

Повече информация за Център „Благовещение“ и как да ни подкрепите може да видите на сайта на „Каритас“ - София.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

Никополският епископ Петко Христов благослови приюта за бездомни на „Каритас“ - Русе

Първият приют за бездомни в Северна България беше открит на 17 ноември в Русе. Той носи името „Добрият самарянин“ и е плод на едногодишните усилия на „Каритас“ - Русе, и община Русе за решаване на проблема с бездомните в Русе и района. Ритуалът по благославянето беше отслужен от монс. Петко Христов, Никополски епископ и президент на „Каритас“ - България. На събитието присъстваха Симеон Дянков - зам. министър-председател и министър на

финансите, Пламен Нунев - народен представител, Стефан Бурджиев - областен управител, Пламен Стоилов - кмет на Русе, отец Минко - представител на православната Червенска митрополия, Стефан Марков - изпълнителен директор на „Каритас“ - Русе, и други представители на държавната и местната власт, на неправителствени организации, сътрудници на „Каритас“ и доброволци, служители и клиенти на приюта.

По време на благословява-

ща Йола Галах прочете Първо послание на свети апостол Павел до коринтяните, а отец Валтер Гора - притчата за

На стр. 3

**ИСТИНА
VERITAS**
Брой 1 (1470)
януари 2013 г.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. 952-29-59
E-mail: istina-v@techno-link.com
Печактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Бразилия. Кметът на Рио де Жанейро д-р Едуардо Паес е съобщил, че тържествената заключителна литургия на папа Бенедикт XVI с католическата младеж ще се състои на 28 юли 2013 г. на огромна зелена площ край града, където се очакват над два милиона младежи. По покана на архиепископа на града и на кмета хиляди младежи доброволци започват да подгответ зелените площи за „най-голямата събитие през 2013 г.“ Собствениците на площите са изразили голямата си благодарност, че техните земи „ще бъдат изпълзвани за религиозни тържества начело с папа Бенедикт“! Световната младежка среща (СМС) с папа Бенедикт XVI ще се състои от 23 до 28 юли 2013 г. в Рио де Жанейро под motto „Идете и направете всички хора Мои ученици“ (ср. Mt. 28, 19).

Испания. По инициатива на Епископската конференция на Католическата църква в Испания всеки ден хиляди демонстранти протестираят срещу закона на предишното социалистическо правителство на Хосе Луис Сапатеро, разрешаващ брак между хомосексуалисти и осиновяване на деца от тях.

Франция. Социалистическото правителство на Франсоа Оланд е предложило законопроект за разрешаване на брак между хомосексуалисти и за осиновяване на деца от тях. Очаква се Националното събрание да вземе решение по този законопроект през 2013 г. Хиляди демонстранти ежедневно протестираят по улиците на големите градове за отхвърляне на законопроекта, който „ще разруши брака по законен път“.

Германия. През юли 2013 г. Католическата църква в страната свика в Кьолн Национален евхаристичен конгрес, на който се очакват над 60 хиляди участници. Темата на конгреса е „Свидетелството на вярата в едно все по-секуларизирано общество“. От 82-милионното население на Германия над 25 милиона са католици и са най-многобройната религиозна общност в страната.

Словакия. Във връзка с тържествата през 2013 г. по случай 1150 години от пристигането на светите славянски братя Кирил и Методий в страната и Годината на вярата външният министър и вицепремиер на Словакия Мирослав Лайчек е посетил папа Бенедикт XVI, на когото е връчил официална покана да посети Словакия за тържествата.

Австрия. Според проведена анкета половината студенти по богословие идват от бедни и социално слаби семейства, а в специалността медицина студентите от тези семейства са

най-малко на брой.

Хърватска. По случай 400-годишнината от присъединяването на хърватите от източн обред към Католическата църква в столицата Загреб през ноември м. г. са се провели тържества, на които са присъствали 14 представители на европейски Католически църкви от източн обред. Било е изпратено поздравително послание до папа Бенедикт XVI с големи благодарности към Светия отец за активната му подкрепа на европейските униатски Църкви.

Венецуела. Генералният секретар на Епископската конференция на Католическата църква във Венецуела епископ Хесус Гонсалес е изпратил на новоизбрания президент на страната Уго Чавес послание, с което го поздравява и предупреждава, че той е избран само от половината население на страната, а другата половина настоява той да прилага демократичните принципи, да се бори срещу ширещата се престъпност. От 6-милионното население на Венецуела над 5.2 млн. са католици.

САЩ. В новия Конгрес на САЩ католиците са 161, или 30 процента от 530-те конгресмени и са на второ място по брой след протестантите - 260, и преди мормоните - 40, евреите - 35, мюсюлманите - 15, и 15 души без декларирана религия.

Швейцария. В Католическа университет във Фрибург бе открит и осветен от президента на Папския съвет за култура кардинал Джанфранко Равази център за сравнително богословие. На тържеството са присъствали католическите епископи от всички езикови райони на Швейцария. Центърът ще служи за изследване и сътрудничество в дисциплините пасторално богословие, религиозна педагогика, омилетика (учение за проповедта), хуманитарни науки, църковно право и лингвични науки.

Танзания. Танзанийският католически епископ Бернадин Мфумбуса предупреждава за засилващо се исламизиране и въвеждане на исламския закон шериат в страната. Расте броят на исламските училища с насилиствено изучаване на Корана, принудително носене на фереджета от жени и девойки. От 45-милионното население на страната 15 млн. са мюсюлмани, 30 млн. - християни, като от тях 17 млн. са католици.

Китай. С разрешение на папа Бенедикт XVI и правителството на Китай за епископ на Шанхай бе назначен 58-годишният католически свещеник Тадеуш Ма Дакин. Веднага след назначаването той бе арестуван. Причината е в това,

въвеждането бяха извършени със средства на дарителите от немската католическа организация „Реновабис“, от „Каритас“ - Франция, г-н Борислав Лоринков, фондация „Комуниtas“, фондация „Бистра и Галина“, магазин „Технополис“ и др. Капацитетът на приюта е 75 мъже и жени без дом от Русе и района. В него те ще получат подслон, храна, дрехи, медицинска и психологическа

помощ, ще могат да разчитат на помощта на служителите в трудния процес на социализиране в обществото, намирането на работа и дом и върхущето към достоен и пълноценен живот. Само за първите четири дни от откриването „Добрият самарянин“ прибра 34 души от улиците на Русе.

Антония НАЙДЕНОВА
„Каритас“ - Русе

Светият престол - наблюдател в Международния център за междурелигиозен диалог във Виена

Светият престол ще участва като наблюдател в Международния център за междурелигиозен диалог „Крал Абдула Бин Абдулазис“ (KAICIID), който ще бъде открит във Виена на 26 ноември. Центърът е независима институция и вече призната от ООН като международен организъм за насърчаване на диалога между световните религии и култури.

Междурелигиозният център се ражда във Виена, тъй като в австрийската столица присъстват различни важни международни институции, по инициатива на краля на Саудитска Арабия заедно с три държави учредителки: Саудитска Арабия, Австрия и Испания.

Светият престол участва

със статута на учредител-наб-

щедател и ще бъде представен в Управителния съвет, който включва видни представители от основните религии: еврейската, ислама, християнството, хиндуйзма и будизма.

„Новият организъм е мост за диалог в светлината на разбирателството и мирното съжителство между народите - заяви ватиканският говорител отец Ломбарди. - Важно е да се отбележи, че той не се квалифицира като Център на Саудитска Арабия, а като независима международна институция, а нейните държави учредители имат древни християнски традиции.“

Отец Ломбарди припомня, че центърът и неговите цели са били предмет на обсъждане при срещата между папа

Бенедикт XVI и саудитския крал по време на аудиенцията на 6 ноември 2007 г. във Ватикан.

Относно статута на учредител-наблюдател отец Ломбарди поясни, че „това определение най-добре изразява и гарантира присъствието на Светия престол предвид неговата натура, позволяващи му да изразява своите очаквания и виждания“. Но също така ще му позволи да изрази и своите „безпокойства по въпроса за зачитане на основните права на християните, които живеят в страни с мюсюлманско мнозинство, с цел да насърчава религиозната свобода с нейните различни прояви“, уточни отец Ломбарди.

душепастирска дейност при мигрантите и Годината на вярата папа Бенедикт XVI е отслужил тържествена литургия и е приел на аудиенция над 20 хиляди странстващи артисти от цяла Европа - циркови артисти, клоуни, музиканти, художници от Италия, Франция, Германия, Испания, Австрия, Холандия, Белгия, Люксембург, Полша, Португалия, Румъния, Унгария, САЩ и Русия.

+++ Кардинал-секретарят Тарчизио Бертоне е открыл новата папска академия за латински език и култура и е представил нейните ръководители. Президент на академията е проф. д-р Ивано Диониджи, професор по латинска литература и ректор на университета в Болоня. Секретар е италианският свещеник салезианец Роберто Спаторо. Членове на академията са видни филологи по древни езици. На 10 ноември 2012 г. папа Бенедикт XVI учреди Папската академия за латински език и култура, като призова свещеници и вярващи да обогатяват знанията си по латински език.

+++ Папа Бенедикт XVI е принял на специална аудиенция президента на Хаити Мишел Жозеф Мартели. Разговорите са протекли в присъствието на кардинал-секретаря Тарчизио Бертоне и на архиепископ Доминик Мамберти, секретар на секцията за отношенията с държавите, и са засегнали главно положението в Хаити след тежкото земетресение през януари 2010 г., когато загинаха над 300 хиляди хайтиани. От 9-милионното население на острова над 7.5 млн. са католици.

+++ Папата е назначил италианския богослов проф. Кармело Пелегрино - сътрудник към Конгрегацията за светите, за „адвокат на вярата“ в Римската курия. Задачата на адвоката на вярата е да следи да се спазват богословските и църковно-правните условия и изисквания при процедурите за провъзгласяването на светци и блажени.

+++ Във връзка с реставрацията на колонадите на площад „Свети Петър“ Ватикан е емитиран две специални серии пощенски марки по две евро - общо 150 хиляди броя. Първата серия пощенски марки носи

Николаоският епископ Петко Христов благослови приюта за бездомни на „Каритас“ - Русе

От стр. 2

Добрая самарянин от Евангелие от Лука. И двете четива бяха свързани с милосърдието и любовта към Бог и близния и припомниха на присъстващите да бъдат солидарни с оневправдяните и страдащите.

Сградата на приюта (бивше училище) е предоставена от община Русе, а основните ремонти, включително централното топлоснабдяване и обз-

3 ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1470)
януари 2013 г.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

(Продължава
от миналия брой)

ПЕТИ ДЕН

Да вървим в приятелство
с Исус

Любовта и Възлюбената
(Песен на песните 1, 5-8).

Ти си ме изпитал и знаеш
(Пс. 138/139, 1-6).

Да приемем нашите прия-
тели в Христа (3 Ин. 2-8).

Наричам ви приятели (Ин.
15, 12-17).

Размишление

Да вървим смилено с Бог, не
значи да вървим сам. Това оз-
начава да вървим с тези, кои-
то са живи знаци на Божието
присъствие сред нас, с тези,
които са наши приятели. „На-
рекох ви приятели“, казва
Исус в Евангелието на Йоан.
В свободата, която ни предла-
га любовта, ние можем да из-
бираме своите приятели и на
свой ред да бъдем избирани
като приятели. „Не вие Мене
избрахте, но Аз вие избрах“,
казва Исус на всеки от нас.
Приятелството на Исус с все-
ки от нас преобразява и пре-
възхожда нашите отношения
със семейството и обществото.
То ни говори за дълбоката
и неизчертаема любов на Бог
към всички нас.

Любовната поема, съдържаща се в Библията, Песента на песните на Соломон, е тълкувана по различни начини: например като Божията любов към Израил или като любовта на Христос към Църквата. Тя свидетелства за страсти между влюбени, която надхвърля рамките, наложени от обществото. След като възлюблената казва на своя възлюблен: „Черна съм, но съм ху-
бава“, идва молбата ѝ: „Не гле-
дайте ме, че съм мургава.“ Но възлюбеният я поглежда и из-
бира любовта - както Бог в
Христос!

Какво иска Господ от онези,
които са призовани да вървят
във възлюблената? Какво иска
Господ от нас да вървим със
съвместното наше единство?

Какво иска Господ от онези,
които са призовани да вървят
във възлюблената? Какво иска
Господ от нас да вървим със
съвместното наше единство?

**ИСТИНА
VERITAS**

Брой 1 (1470)
януари 2013 г.

4

с Исус, и от Неговите приятели? В Индия това е един призив към Църквите да прегърнат далитите като приятели, равни на техния общ приятел. Подобен призив да бъдем приятели с приятелите на Исус е друг начин за разбиране на християнското единство, за което се молим през тази седмица. Християните по цял свят са призовани да бъдат приятели на всички, които се борят срещу дискриминацията и неправдата. Нашето вървение към християнското един-

барierите, които разделят и вредят на Божите чеда. Християните в Индия са наясно със своите разделения. Свети Павел бе свидетел на опустошителните разделения в християнската общност между покръстените езичници и покръстените юдеи. Изправен пред този проблем и пред всички, които щаха да следват, апостолът заявява, че Христос „е нашият мир... с пътта Си унищожи враждата... и разруши преградата, що беше посред“. На друго място свети Павел

завет, в Книга Рут. Книгата за тази жена моавка, която има различна култура и религия, завършва със списък на нейното потомство с израилитини на Вооз. Техният син Овид роди Йесей, бащата на цар Давид. Родословието на царя - герой на древния Израил, ни показва, че Божията воля може да се изпълни само ако хората се научат да надмогнат религиозните и културните бариери. Днес да се вървим с Бог изисква от нас да преминаваме през стените, които ни раз-

Всичко им беше общо (Деян. 2, 43-47).

Добрият самарянин (Лк. 10, 25-37).

Размишление

Да вървим смилено с Бог, означава да вървим солидарни с всички, които се борят за справедливост и мир. Това повдига един въпрос за всички, които се молим за единство на християните през тази седмица: какво единство търсим? Комисията „Вяра и конституция“, която включва църквите, представени в Световния съвет на църквите, и

Какво иска от тебе

ство изисква от нас да вървим смилено с Бог с приятелите - на Исус.

Молитва

Исусе, още от първия момент на нашето съществуване Ти ни предложи Твоето приятелство. Твоята любов обхваща всички народи, особено онези, които в резултат на човешки приумици са изключени или отхвърлени поради своята каста, раса или цвят. Испълнени с увереността и сигурността на достойността, което намираме в Теб, молим Те да можем да вървим в солидарност един към друг и да приемем всеки в Духа като Божии чеда. Ти, Който си Бог на живота, отведи ни до справедливостта и мира. Амин!

ШЕСТИ ДЕН
Да вървим отвъд ограниченията

Потомството на Рут и Вооз (Рут 4, 13-18).

Бог поддържа най-бедните (Пс. 112/113).

Христос разруши преградата, що беше посред (Еф. 2, 13-16).

Исус и хананейката (Мт. 15, 21-28).

Размишление

Да вървим смилено с Бог, означава да се преодоляват

казва също: „Всички, които в Христа се кръстихте, в Христос се облякохте. Няма вече иудеин, ни елин; няма роб, ни свободник; няма мъжки пол, ни женски; защото всички вие едно сте в Христа Иисуса“ (Гал. 3, 27-28). В Христос всички бариери - здраво вкоренени в древния свят, както и тези, които ги замениха в днешния - са разрушени, защото чрез кръста Иисус създаде едно ново човечество.

В един свят, където религиозните бариери са нерядко трудни за преодоляване, християните от Индия, които са малцинство в мултирелигиозния контекст на страната, ни припомнят важността на диалога и на сътрудничеството между религии. Евангелието на Матей ни говори за трудния път, който избира Иисус със своите ученици, за да преодолее бариерите, основани на религия, култура и пол, когато Той застава пред жената хананейка, която Го моли да изцери дъщеря ѝ. Върата на тази жена и тежката ѝ участ побеждават инстинктивната реакция на учениците да я отпратят, както и колебанието на Иисус. От този момент Иисус и учениците му са способни да преодоляват бариерите, запложени от хората, и ограниченията на древния свят. Подобен епизод имаме още в Стария

делят от другите християни и от върващите от други религии. Поклонничеството към християнско единение изисква да вървим смилено с Бог отвъд бариерите, които ни разделят едни от други.

Молитва

Отче, прости нашата алчност, нашите предразсъдъци и презрения, които подобно на стени издигаме постоянно и ни разделят в нашата собствена Църква и ни отдалечават от другите Църкви, от хората от други религии и от тези, които смятаме за по-маловажни. Нека Твоят Дух ни дари куража да преодолеем тези ограничения и да разрушим стени, които ни разделят. И така с Христос да можем да вървим по непознати земи, където да занесем Неговото милосърдно слово, а заедно с него да занесем хармонията и единството на целия свят. Ти, Който си Бог на живота, отведи ни до справедливостта и мира. Амин!

СЕДМИ ДЕН

Да вървим в солидарност
Правото на наследяване на дъщерите (Числа 27, 1-11).

**Господи, кой може да пре-
бъдва в Твоето жилище?** (Псалм 14/15).

Католическата църква, разбира единството като „видимо единство в една вяра и в едно евхаристийно общение“. Икуменичното движение се стреми да преодолее наследените и днешните бариери, които разделят християните, но го прави с перспективата на едно видимо единство, при което естеството и мисията на Църквата са в служба на единството на целия човешки род и на победата над всичко, което наранява достойнството на човешките същества и ги разделя. Комисията „Вяра и конституция“ заявява: „Църквата е призвана да споделя страданията на всички и има възможността да го прави чрез защитата и грижата за бедните, нуждаещите се и отхвърлените. Това означава, че е необходимо критично да се анализират и разобличават несправедливите структури и да се работи за тяхната промяна. Това вярно свидетелство може да създаде лични проблеми на християнина в името на Евангелието. Църквата е призвана да лекува и да помириява отбегнатите човешки отношения и да бъде Божи инструмент, за да помириява там, където има разделение и омраза“ (Същина и мисия на Църквата, 40).

Има много примери за такива действия на оздравяване и

Блажени са миротворците

От стр. 1

и любовта. Исус, Откровението на Любовта на Отца, не се поколеба да принесе самия Себе Си в жертва... Блаженството на Исус казва, че мирът е едновременно дар на месия и човешко действие. Всъщност мирът предполага хуманизъм, отворен към трансцендентност. Той е плод на взаимен дар, на взаимно обогатяване, благодарение на дара, който блика от Бог и ни позволява да живеем с другите и за другите. Етиката на мира е етика на общението и споделянето. Значи е необходимо различните съвременни култури да преодолеят антропологите и етиките, основани върху теоретично-практически предположения - преди всичко субективни и прагматични, в името на които взаимоотношенията са вдъхновени от критериите за власт или печалба, където средствата стават цели и обратно, където културата и образоването са разглеждани само като инструменти и техническа ефективност... Мирът е изграждане на съвместен жи-

вот в рационални и морални рамки, чито измерения не са създадени от човека, а от самия Бог. „Господ ще даде сила на Своя народ, Господ ще благослови с мир Своя народ“, припомня псалм 28 (стих 11).

МИРЪТ: ДАР ОТ БОГ ИДЕЛО НА ЧОВЕКА

3. Мирът касае целостта на човешката личност и призовава за включването на всеки човек. Това е мирът с Бог, живеейки според Неговата воля. Това е вътрешният мир със самия себе си и външният мир с близките и с цялото творение. Той съдържа главно - както го описа блаженият Йоан XXIII в енцикликата *Racem in Terris*, чиято петдесетгодишнина ние ще възпомнем след няколко месеца - изграждането на съвместен живот, основан върху истината, свободата, любовта и правдата[2]. Отрицанието на това, което е истинската природа на човешкото създание в неговите основни измерения, в присъщата му способност да опознае истинското и доброто,

или отричането на самия Бог в крайна сметка поставя в опасност изграждането на мира. Без истина за човека, вписана в неговото сърце от Създателя, свободата и любовта се обезценяват, а правдата губи основание за своето приложение.

За да станем истински миротворци, вниманието към трансцендентното измерение е основно, както и постоянният диалог с Бог, милосърдния Отец, диалог, в който се вплита изкуплението, което ни дари Неговия Единороден Син...

Постигането на мира зависи преди всичко от признаването, че в Бог сме едно-единствено човешко семейство. Той се изгражда - както ни учи за това енцикликата *Racem in Terris* - чрез взаимоотношенията на хората и отношенията между институциите, вдъхновени и движени от едно общностно „ние“, включващо външен и вътрешен морален ред, при който открито се зачитат - според истината и правдата - взаимните права и задължения. Мирът е ред, оживотворен и изпълнен от лю-

бовта, способна да стори всеки да приема като свои нуждите и изискванията на другия и да споделя своите блага с останалите, да спомага общението с духовни ценности да се разпространява все повече в света. Този ред се осъществява в условия на свобода, което ще реше по начин, който подхожда на достойнството на хората, които чрез своята рационална същност поемат отговорността за своите дела[3].

Мирът не е сън, нито утопия: той е възможен. Нашите очи трябва да се вгледат по-надълбоко под повърхността на видимото, за да открият една положителна реалност, която съществува в сърцата, понеже всеки човек е създаден по образ и подобие Божие и е призван да израства, като допринася за изграждането на един нов свет. Всъщност самият Бог чрез въплъщението на Единородния Си Син и Изкуплението, което осъществил, е влязъл в историята, създавайки едно ново творение и един нов съюз между Бог и човека (виж Йер. 31, 31-

34), давайки ни възможността да имаме едно „ново сърце“ и един „нов дух“ (виж Йез. 36, 26).

Именно затова Църквата е убедена, че съществува спешна необходимост от ново известяване на Иисус Христос, първи и основен фактор за цялостното развитие на народите, а също така и на мира. В действителност Иисус е нашият мир, нашата правда, нашето помирение (виж Еф. 2, 14; 2 Кор. 5, 18). Миротворецът - според блаженството на Исус - е този, който търси доброто за другия, пълното благо за душата и тялото, днес и утре.

От това поучение може да се направи изводът, че всяка личност, всяка общност - религиозна, гражданска, учебна или културна - е призвана да бъде миротворец. Мирът е постигане на общото благо от различни общества, независимо дали на първично или междуенно, национално или международно, или на световно равнище. Ето защо можем да кажем, че пътищата за постигане на общото благо

На стр. 6

помирение в църквите на Индия. Доскоро християнските закони за наследяване в Индия лишаваха от права дъщерите. Църквите подкрепиха искането за отмяна на тези архаични закони. Библейският разказ за Салпаадовите дъщери, в който Мойсей представя делото им пред Бог, за да види дали искането е справедливо, бе използван, за да се потърси справедливост за жените. Това библейско свидетелство мотивира далитите християни в борбата им за справедливост.

Библейски образ на Църк-

даждата. Света Богородица отива в дома на братовчедка си Елисавета, за да сподели радостта си от бременността. Нейното „Величае...“ е песен на надеждата, която отправя към Господ дори преди раждането на детето си. И от затвора апостол Павел призовава християнската общност от Филипи: „Радвайте се винаги в Господа.“ В Библията радостта е свързана с упованятието в Божията вярност.

По същия начин празничността, която характеризира културата на далитите, сви-

Господ?

(срв. Мих. 6, 6-8)

вата, обединена в солидарността с потиснатите, е притчата за Добриния самарянин. Подобно на далитите, Добриния самарянин е от презряна и отхвърлена общност, но в притчата той първи се погрижва за пребития на пътя и заявява чрез своите солидарни действия евангелската надежда и утеша. Да вървим към християнското единство, значи да вървим смилено с Бог, солидарни с всички, нуждаещи се от справедливост и обич.

Молитва

Триединни Боже, чрез Твоя собствен живот ни предлагаш уникатен пример за взаимозависимост, за отношения на любов и солидарност. Обедини ни, за да живеем живота си по Твое подобие. Научи ни да споделяме едни с други надеждата, която ни възхвалява всички, които се борят за живота в целия свят. Нека тяхната упоритост ни насърчи да преодолеем нашите разделения, да заживеем в свещената хармония помежду си и да вървим заедно в солидарността. Боже на живота, отведи ни до справедливостта и мира. Амин!

ОСМИ ДЕН

Да вървим и да се радваме

Ще се радвам в Господа и във време на лишения (Авакум, 3, 17-19).

Славене на Бог по цялата земя (Пс. 99/100).

Радвайте се винаги в Господа (Фил. 4, 4-9).

Величанието на Дева Мария - Magnificat (Лк. 1, 46-55).

Размишление

Да вървим смилено с Бог, значи да вървим в радост. Понеселият Индия е изумен от тежкия живот на далитите и тяхната борбеност, но също така и от тяхната надежда и чувство за празник.

Надеждата и радостта са намерили място в днешните четива. Пророк Авакум се радва в Господ и по време на суша и лоша реколта. Това свидетелство, че Господ върви с народа Си и в трудни времена, е празник на на-

дителства за едно Евангелие на врата и надеждата, закалено в борбата на далитите за оцеляване и уважаване на тяхното достойнство. Докато се молим за единството на християните през тази седмица, ние се замисляме за радостта от живота в Индия, по-особено за далитите, които остават верни на своята християнска идентичност въпреки трудностите, които срещат. Така и ние да се радваме в надеждата за единството, което трябва да се осъществи между нас, въпреки трудностите, които ясно съзнаваме. Тази радост се корени в надеждата, че молитвата на Христос „Да бъдат всички едно!“ ще се изпълни, когато Бог пожелае и както пожелае. Тя се корени в признателността - тъй като само Бог може да ни даде това единство, и в признаването на единството, което вече живеем като приятели на Иисус, изразено в едно кръщене. Тя се основава на увереността, че Бог призовава всеки от нас да работи за това единство и че всички наши усилия ще бъдат използвани от Бог, упovавайки се, както ни призовава апостол Павел: „Във всичко чрез молитва и моление с благодарност откривайте пред Бога своите просби“ (Фил. 4, 6). Вървенето към християнското единство изисква от нас да вървим смилено с Бог в радост, молитва и надежда.

Молитва

Милостиви Боже, нека Свети Дух изпълни нашите общности с радост и желание да Те честваме, така че да можем да оценим единството, което вече споделяме, и да продължим ревностно да търсим пълното видимо единство. Радваме се за врата и надеждата на хората, които не дават тяхното достойнство да бъде унизиено, виждайки в тях Твоята чудна благодат и обещание за свобода. Научи ни да споделяме тяхната радост и да се научим от тяхната смелост и вярност. Съживи нашата надежда и подкрепи нашата решителност, та в името на Христос да можем заедно да вървим в любовта, извиквайки един глас на възхвала и пеейки заедно една молитва на обожаване. Боже на живота, отведи ни до справедливостта и мира. Амин!

Среща с папа Йоан-Павел II

Вторник, 23 октомври 2012 г. Обичаен делничен ден. В тшината на утрото, загледана в светлинката на олтара, казаха на Иисус как бих искала да изживея този ден и Го канех да бъде мой спътник и днес. Молех Го да не спира да ми говори - да поддържа сърцето ми отворено и чувствително за Неговите знаци, с които Бог винаги осветява пътя на човека, макар и той не винаги да ги вижда.

Изпълнявайки дежурството си, малко преди началото на литургията отидох да отворя манастирските врати. Фаровите светлини, които надничаха през процепа между двете врати, издаваха, че съм закъсняла и когато ги разтворих, колата на свещеника влезе в двора на манастира. Затичах се, за да покая отец Петко и когато разменяхме пожеланията си за добър ден, изведнъж той сложи нещо в ръцете ми с думите „Това са реликви на папа Йоан-Павел II, които отец Роман вчера донесе от Полша и предаде на монс. Христо, а той ги праща през тази седмица да останат във вашия манастир.“ Боже мой! В продължение на няколко секунди го гледах недоумяващо, а ръцете ми държаха кутията, която ме срещаше с папа Йоан-Павел II за

първи път в моя живот. Следвах отец Петко в коридора, докато той се отправи към сакристията, и не знаех какво точно трябваше да направя в този момент. Спрях се пред вратата на параклиса, където нищо неподозиращите мои сестри завършваха сутрешната молитва в очакване да започне светата литургия, и чувствах някакъв детски възторг. После оставих бляската кутия на масичката при свещника и влязох. Не зная как съм изглеждала в този момент, приближавайки се до нашата настоятелка сестра Максимилиана, за да й кажа какво се е случило току-що, но зная, че бях озарена с усмивка. Тя веднага излезе и малко по-късно видяхме красивата мощехранителница в ръцете на отец Петко, който я изложи на олтара.

Така в този обикновен делничен ден Бог ми подари един особен знак. Той ме срещна с папа Йоан-Павел II. Един пapa, един човек, който за мен в голяма степен си оставаше непознат, имайки предвид момето късно влизане в католическата общност, но на кого то много пъти съм искала да кажа „Благодаря!“, защото вярвам, че моето звание тайнствено е свързано с този велик човек и велик пapa. В го-

дината, когато България се радваше на неговото посещение, аз разбрах, че в нашата страна съществува католическа общност и в същата тази година заминах да работя в Германия, където се случи моето обръщане и раждане за Иисус Евхаристия. В годината, когато се завърнах окончателно в България, пapa Йоан-Павел II напусна този свят, за да се завърне във вечното си жилище. Той дойде - аз заминах; аз се завърнах - той замина... Благодарение на решението на епископ Христо Пройков нашият манастир да бъде първото място за поклонение на мощните на блажения, можех да подарявам на пapa Йоан-Павел II всеки ден през тази седмица благодарността, която му дължа.

Благодаря ти, блажени отче! Твоите молитви, твоята любов, твоята голяма жертва, които ти подари на българския народ със своето посещение и благослов и засвидетелства и пред мен - един човек, живеещ тогава далеч от Божията църква, дадоха плод. Поднасям ти го, за да се радваш заедно с мен днес. Блажени пapa, не преставай да се молиш за мен.

Сестра Мария Йосифа ИСУСОВА, евхаристинка

Да допуснем Бог

Иисус се ражда всеки път, когато допуснеш Бог чрез теб да обича другия (Майка Тереза)

Загрижени от тежката ситуация, в която живеят болните и самотни възрастни хора, представители на Католическата църква в България организираха в края на миналата година в Плевен работна среща с основна цел да бъдат намерени начини, чрез които да се помогне на възрастните хора в нужда - хора, изпаднали в социална изолация, без близки и роднини, на които да разчитат, със съпътстващи здравословни проблеми, лишени от изконното човешко право да споделят и да получават любов и разбиране.

Сред присъстващите на срещата имаше енорийски свещеници, представители на монашески общности, мирски движения, общо 42 участници, които ежедневно полагат гръжи за болни и изоставени стари хора. Всички те споделиха своя опит, откроиха основните проблеми - материалини, но най-вече духовни, свързани с тежката самота, в която са изпаднали старите хора,

и предложиха начини за преодоляването им, така че болните и самотните възрастни хора отново да се почувствуваат достойни граждани и да изживеят старините си спокойно, в грижа и обич.

По време на дискусиите бяха споделяни и лични истории на самотни възрастни хора, подобни на тази на баба Иванка. Тъжна история на самотна жена, гонеща 80-те, живееща в малко населено място, в която всички се познават. Останала вдовица, отглеждала две деца, работила дълго, за да се грижи за семейството си. Сега баба Иванка е на легло, не-подвижна, със силни болки, разчитаща единствено на вече немощната подкрепа на възрастния си брат, на това понякога вратата ѝ да бъде отворена от една от съседките и на грижата и посещенията на сестрите от „Домашни грижи“ на „Каритас“. Вратата на дома на тази жена, на тази майка, вече не се отваря от нейните деца, които живеят в съседния град.

Баба Иванка е с отрязан крак вследствие на дългогодишния диабет, с прогресиращо онкологично заболяване и отрязана гърда, с множество незарастващи рани по другия крак. Гласът ѝ е немощен, тялото ѝ е сковано от силните болки и силите ѝ постепенно я напускат. В очите ѝ се чете най-голямата мъка - не невъзможността да понася болката, а липсата на обич и подкрепа от нейните деца.

Въпреки дългогодишните страдания с невероятни усилия на волята тази жена, лазейки по пода, се е придвижвала и дори успявала да си пригответи храна и сама да се погрижи за личната си хигиена. Въпреки тежкото си състояние баба Иванка често се е обаждала и разговаряла със сестрите от домашните грижи, вдъхвала им сили и оптимизъм, когато били до нея и извършвали необходимите манипулации. А те са хората, които заедно с нейния брат в студените дни наклааждат огъня в печката и огънчето на топлината и грижата. Ако те не отворят вратата на душата и дома ѝ, тя ще се предаде - не заради болката, а заради студа в душата ѝ.

Всеки може да изрази своята съпричастност към възрастните хора в нужда, като изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори. Помогни на един болен и самoten възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом.

„Каритас“ - София

Кампания на „Каритас“ в подкрепа на болни и самотни възрастни хора

Изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори. Помогни на един болен и самoten възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом.

Домашни грижи на „Каритас“!
Заштото сме хора!

Повече за кампанията ни можете да прочетете на <http://www.caritas-bg.org/>

Бъдете светлина за света и носители на помирението

Папа Бенедикт XVI
към младежите от Тезе

„Призвани сте да бъдете светлината за онези, които ви заобикалят! Помагайте на хората около вас да разберат, че Евангелието ни води към Бог и другите! Бъдете пълни с надежда!“ Това беше призовът, отправен от папа Бенедикт XVI по време на молитвената среща с участниците в традиционното „Поклонничество на доверието по земята“, организирано от икуменичната общност на Тезе в края на годината. Преди началото на срещата пред повече от 40 хиляди младежи папата издигна своята молитва, та „християните да бъдат свидетели на мира и квас на помирение за цялото човешко семейство“. Той благодари на многобройните младежи, дошли в Рим от цяла Европа и от другите континенти, за да се молят пред гробовете на апостолите Петър и Павел. „Вярата, която вдъхновяващите тези двама големи апостоли на Исус, е същата, която ви подтикна да се отправите на поклонничество.“

Светият отец припомни, че Рим за четвърти път е домакин на европейската среща на младежите от Тезе и цитира думите на бляжения Войтила, произнесени по време на третата среща в италианската столица: „Папата се чувства дълбоко обвързан с вас в това поклонничество на доверието по земята. Също и аз съм призван да бъда поклонник на доверието в името на Христос.“

Преди 70 години, припомни още папата, „брат Роже основава общността на Тезе, която ежегодно приема хиляди младежи от цял свят, търсещи смисъла на своя живот“. Чрез молитва и размишления братята на общността им дават възможност да открият своята лична връзка с Бог. За да подкрепи младежите по пътя им към Христос, каза папа Бенедикт XVI, брат Роже дава началото на „Поклонничество на доверието по земята“. „Неуморим свидетел на Евангелието на мира и помирение то, вдъхновен от пламъка на икуменизма на светостта, брат Роже насърчава всички онези, които посещават Тезе, да се превърнат в търсачи на общността. Трябва да се вслушаме в сърцето на неговия духовно живян икуменизъм и да позволим на свидетелството му да ни води към духовния икуменизъм.“

Светият отец призова всички младежи да следват примера на фрер Роже и да се превърнат в носители на посланието за единство и уверен в решителните усилия на Католическата църква „в търсене на пътищата за помирение, водещи към видимото единение на християните“. Днес, как за той, Христос ви отправя съ-

Б.Р.: От 28 декември 2012 г. до 2 януари 2013 г. във Вечния град се състои традиционната европейска младежка среща на Икуменичната общност Тезе, в която участваха около 40 000 младежи. Относно поклонничеството в Рим и срещата с папа Бенедикт XVI брат Алоис - приор на общността, посочи: „Днес много млади хора преживяват тежки икономически моменти и за тях сега е особено важно да дойдат до извора на вярата, който дава радост и кураж за бъдещето.“

Годината 2012

ЯНУАРИ

10 януари 2012 г. В Археологическия музей в София е открита изложбата „Толерантността - пътеводна светлина във вярата и живота“, организирана от Посолството на Република Италия, Министерството на външните работи на Република България и Столична община.

ФЕВРУАРИ

11 февруари 2002 г. 10 години от освещаването на новата черква „Св. св. Кирил и Методий“ в Свищов, построена благодарение особено на усилията на отец Фортунато Грасели и на дарения на благочестиви християни начело с генерал Джузепе Наполи.

МАРТ

23-26 март 2012 г. Посещение на папа Бенедикт XVI в Мексико и Куба.

АПРИЛ

13 април 2012 г. На 86-годишна възраст в Рим почива архиепископ Марио Рици, първи апостолически нунций в България от 1991 г.

1 април 2012 г. Открит е Дом за възрастни хора в с. Калояново.

МАЙ

1 май 1782 г. 230 години от откриването на мисията на отците пасионисти в с. Трънчовица. Първи мисионери са отците Франческо Ферери и Джакомо Спиранди.

6 май 1652 г. 360 години от отпечатването в Рим на новобългарски на книгата „Абагар“ на архиепископ Филип Станславов.

12 май 2012 г. На ул. „Цар Симеон“ №34 в София е открита и осветена новата база -

ЮЛИ

16 юли 1952 г. 60 години от полагане на първите обети на сестра Тереза на Младенца Исус и Светия образ, доайен на Кармилската обител в България.

АВГУСТ

2 август 1212 г. 800 години от освещаването на черквичката „Дева Мария на ангели-

дом и параклис, на Мисионерите на милосърдието, духовни дъщери на блажената Майка Тереза от Калкута.

13 май 1897 г. 115 години от откриването на френския колеж за девойки „Нотр Дам дьо Сион“ в Русе.

13 май 1917 г. 95 години от явяването на Дева Мария във Фатима.

23-26 май 2002 г. 10 години от първото посещение на Римски първосвещеник в България.

26 май 2002 г. 10 години от провъзгласяването за блажена на отците успенци Камен, Йосафат и Павел.

ЮНИ

1 юни 1992 г. 20 години от първата аудиенция „Ad limina“ при папата на католическите епископи от България.

4 юни 2012 г. Към Кармилската обител в София отваря врати първата кармилска черква в България.

6 юни 1992 г. 20 години от учредяването на „Каритас“ - Руе.

8 юни 1862 г. 150 години от основаването на католическа енория в Малко Търново с енорийски свещеник отец Иван Ваклидов.

17 юни 2012 г. Първи обети на сестра Мария Йосифа Иусова - евхаристинка.

ДЕКАМВРИ

20 декември 1862 г. Преди 150 години отец Викторен Галабер поставя основите на доброволната мисия на отците успенци в България с откриване на първото френско училище „Свети Андрей“ в Пловдив.

27 декември 1997 г. 15 години от кончината на отец Иван Софранов, пасионист, постулатор на процеса за беатификацията на епископ Евгений Босилков и автор на множество книги, сред които и ценния исторически труд „История на Българското движение за единение с Католическата църква през XIX век“.

Иван ТЕОФИЛОВ

Блажени са миротворците

От стр. 4

са същите като тези, които трябва да изминем, за да постигнем мира.

МИРОТВОРЦИТЕ СА ТЕЗИ, КОИТО ОБИЧАТ, ЗАЩИТАВАТ И НАСЪРЧАВАТ ЖИВОТА В НЕГОВАТА ЦЯЛОСТ

4. Пътят за постигане на общото благо и на мира е преди всичко уважение към човешкия живот, приет в разнообразието на неговите аспекти, като се започне от неговото зачеване, мине се през неговото развитие и се стигне чак до неговия естествен край. Истински миротворци са тези, които обичат, защиват и насърчават човешкия живот във всички негови измерения: лични, обществени и трансцендентни. Животът в пълнота е върхът на мира. Който иска мир, не може да толерира посегателства или престъпления срещу живота.

Тези, които не оценяват достатъчно стойността на човешкия живот и следователно подкрепят приемането на аборт например, може би не си дават сметка, че по този начин предлагат търсение на един илюзорен мир. Бягството от отговорност, което обезценява човешката личност, и още повече убийството на едно невинно беззащитно създание не ще могат никога да докарат нито щастие, нито мир. Как можем наистина да мислим да постигнем

мир, цялостно развитие на народите или опазване на околната среда, без да бъде защитено правото на живот на по-слабите, като започнем от децата, които трябва да се родят? Всяко посегателство върху живота и особено в неговия зародиш неминуемо причинява непоправими щети на развитието, на мира, на околната среда...

Естествената структура на брака трябва да бъде призната и наследена като съюз между един мъж и една жена, противно на опитите да го направят юридически еквивалентен на коренно различни форми на обединение, които всъщност вредят и допринасят за неговото дестабилизиране, замъглвайки неговия специфичен характер и неговата незаменима социална роля.

Тези принципи не са просто истини на вярата, нито просто следствие от правото на религиозна свобода. Те са вписани в самата човешка природа, познавани са от разума и следователно са общи за цялото човечество. Дейността на Църквата в подкрепа на тяхното насърчаване няма религиозен характер; Църквата се обръща към всички хора, независимо от тяхната религиозна принадлежност. Тази дейност е толкова по-необходима, колкото повече тези принципи са отричани или неразбирали, което е обида спрямо истината за човешката

те“ в Порциункула, люлка на Францисканския орден.

15 август 1887 г. 125 години от рожденията на апостолски екзарх Йоан Гаруфалов, възкресенец.

СЕПТЕМВРИ

5 септември 1997 г. 15 години от кончината на блажена Майка Тереза от Калкута.

ОКТОМВРИ

3 октомври 1952 г. 60 години от произнасяне на смъртните присъди на епископ Евгений Босилков и отците Камен Вичев, Йосафат Шишков и Павел Джиджов.

7 октомври 1947 г. 65 години от хиротонисването на отец Евгений Босилков, пасионист, за Никополски епископ, мъченик за вярата.

НОЕМВРИ

21 ноември 2002 г. 10 години от полагането на вечните обети на сестра Вероника на Христос Цар и Светия образ, кармилитка.

ДЕКАМВРИ

20 декември 1862 г. Преди 150 години отец Викторен Галабер поставя основите на доброволната мисия на отците успенци в България с откриване на първото френско училище „Свети Андрей“ в Пловдив.

27 декември 1997 г. 15 години от кончината на отец Иван Софранов, пасионист, постулатор на процеса за беатификацията на епископ Евгений Босилков и автор на множество книги, сред които и ценния исторически труд „История на Българското движение за единение с Католическата църква през XIX век“.

Иван ТЕОФИЛОВ

ИСТИНА
VERITAS

Брой 1 (1470)
януари 2013 г.

6

На стр. 8

Вярваме, че Църквата е необходима за спасението, тъй като Христос - единственият посредник и път на спасението - присъства сред нас в Своето Тяло, което е Църквата. Но Божият план за спасение обхваща всички хора. Тези, които не по своя вина не са имали възможност да познаят Евангелието на Христос и Неговата Църква, но искрено търсят Бог и под влияние на благодатта се опитват да изпълнят волята му, която познават в повелите на съвестта, и чийто брой е известен само на Бог, също могат да постигнат спасение.

Вярваме, че литургията, която свещеникът, представляващ личността на Христос по силата на властта, дадена му в тайнството Свещенство, извършва в името и от името на Христос и членовете на Неговото мистично Тяло, е кръстна жертва, която тайнствено присъства на нашите олтари. Вярваме, че както хлябът и виното, благословени от Господ на Тайната вечеря, са станали Негово тяло и Негова кръв, отдадени за нас на кръста, така и хлябът и виното, благословени от свещеника, се превръщат в тялото и кръвта на Христос за слава на Този, Който седи в Небесата. Вярваме, че тайнствено присъствие на Господ в светите дарове, които изглеждат на нашите сетива същите, както и преди освещаването, е истинско, реално и същностно присъствие. Така Христос при-

съства в тайнството Евхаристия не по друг начин, а чрез претворяване на самата реалност на хляба в Неговото тяло и самата реалност на виното в Неговата кръв. При това непроменени остават само тези качества на хляба и виното, които могат да бъдат възприети от нашите сетива. Това тайнствено изменение Църквата много точно нарича преосъществяване. Всяко богословско обяснение, което се стреми към разбиране на това тайнство, за да съответства на католическата вяра, трябва по необходимост да приеме факта, че независимо от нашето съзнание хлябът и виното след освещаването действително престават да съществуват, тъй че тялото и кръвта на Господ Иисус, на които се покланяме, от този мо-

жертвоприношението това присъствие се съхранява в светите тайни, които - в дарохранителницата - представляват живото сърце на всяка наша църква. Наш най-радостен дълг е да въздаваме почит и преклонение на Въплътеното слово, Което не можем да видим и Което, без да напуска Небесата, се явява пред нас, като се покланяме пред видимата за наши очи свята хостия.

Изповядваме, че Божието царство, започнало тук, на нашата земя, в Христовата църква, не е от този свят, където всичко е преходно, и че неговото собствено нарастване не зависи от прогреса на човешката цивилизация, наука и техника, но се състои във все по-дълбоко познаване на неизчертаемите съкровища на Христос,

мено в този свят, Църквата ги подтиква - всеки според неговото призвание и възможности - да извършат това, което могат, за достигане на благосъстояние на този земен град; призовава ги да укрепват справедливостта, мира и братската любов между хората, да помогат на своите братя, преди всичко на най-бедните и най-нещастните. Непрестанната грижа на Църквата, Христова невяста, за нуждите на хората, техните радости и надежди, страдания и дела всъщност е израз на неговото горещо желание да участва в техния живот, за да ги освети със светлината на Христос и да ги съедини в него, техния единствен Спасител. Тази грижа съвсем не означава, че Църквата се приспособява към света или че в нея отслабва пори-

чательно победена в деня на възкресението, и всички тези души отново ще се съединят със своите тела.

Вярваме, че в рая Иисус и Мария са обкръжени от сонм, представляващ Небесната църква, където праведниците във вечно блаженство съзерцават Бог такъв, какъвто е, и заедно със своите ангели участват на различни нива в Божието водителство, извършвано от Христос в слава, и са наши ходатай, помагащи със своето братско застъпничество на нашата немощ.

Вярваме в общението на всички верни на Христос - странстващите по земята, извършващите очистване, блаженстващите в небесата, всички те заедно представляват Църквата, която е една. Вярва-

Изповедание на Вярата от папа Павел VI

мент реално се намират пред нас под видовете на хляба и виното. Така е било угодно на Господ - да ни даде Сам Себе Си за храна, за да ни присъедини към единството на Своето мистично тяло.

Един и неделим, Господ, Който е в слава на Небесата, не се умножава, но разкрива Своето присъствие в тайнството на всички места по земята, където се извършва литургия. След

във все по-напрегнато очакване на вечното блаженство, във все по-горещ отговор на Божията любов, във все по-широко разпространяване на благодатта и светостта между хората. Но едновременно с това същата любов кара Църквата непрестанно да се грижи за истинското добро на хората в този преходен живот. Като не престава да напомня на своите чада, че те пребивават само време

вът към Господ и към Вечното царство.

Ние вярваме във вечния живот. Вярваме, че душите на всички умрели в Христовата благодат - и тези, които се нуждаят от очистване в чистилището, и другите, които веднага след отделяне от телата биват взети от Иисус в рая подобно на добрия разбойник, представляват Божия народ отвъд смъртта, която ще бъде окон-

чение, че в това общение милосърдната любов на Бог и светците винаги е приклонена към нашата молитва, както казва Иисус: „Искайте и ще ви се даде“ (Ин. 16, 24). И с вяра и надежда очакваме възкресението на мъртвите и живота в бъдещия век.

Да бъде благословен Трисветият Бог. Амин.

Ватикан, 30 юни 1968 г.
Павел VI

В училището на II Ватикански събор

От стр. 1

първата отец Ецио ни запозна с началото на събора, т.е. с идеята, подготовката и осъществяването му, но само в неговия първи етап, понеже папа Йоан XXIII умира на 3 юни 1963 г. Една забележка. Този материал не претендира за съвършенство, тъй като конференцията бе на живо и с превод. Това са по-скоро съществени насоки, дадени от лектора.

МОТИВИ ЗА СВИКВАНЕ НА СЪБОРА

Мотивите за свикването на събора са три. Първият - единственото на християните. В България, Турция и Гърция Ронкали е изпитал скандала на разделението и не случайно на 25 януари 1959 г., в края на осмодневницата за единство на християните, обявява свикването на събора. Вторият мотив е да развие колегиалността в Църквата. Силата на папата търси в сътрудничеството между епископите. Третият мотив са първите сериозни прояви на секуларизация. Още през 1940 г. за Франция се говори като за страна на мисия. За да достигне Църквата до хората, трябва да се заговори на нов език. В този дух съборът е сравняван с нова Петдесетница. Кар-

динал Сюененс (1904-1996) споделя: Не е толкова важна срещата на епископите с папата, колкото срещата на епископите със Свети Дух.“

Друга важна подробност, подчертана лекторът, е, че Вторият ватикански събор не е имал за цел да възроди идеите на Първия (1869-1870; приключи преди избухването на Френско-пруската война), а да бъде събор на „предложението“. В Рим от цял свят валият хиляди предложения, а централната комисия обобщава тези предложения в 80 главни точки за дискусии. В този смисъл съборът е този, който ще даде свое то крайно становище по повдигнатите въпроси. По същото време се създава Секретариат за поощряване на единството на християните. Съборът е вселенски, което обуславя присъствието на „схизматици“ не само като наблюдатели, но и като такива, които дават своято мнение. Сменя се и езикът - те вече не са наричани схизматици, а братя православни и евангелисти. Документите придобиват икуменичен тон.

ПРОМЕНИ

Относно колегиалността на епископите самият Йоан XXIII дава пример. Възвръща си функциите като епископ на Рим: посещава болници, затвори... Той оставя богословските комисии да си вършат работата, макар че не винаги е съгласен с тях. Възлага на кардинал Сюененс да органи-

зира тази част. Кардиналът прави своя проект с две точки: това, което Църквата трябва да прави ad intra (т.е. вътре в себе си) и ad extra (т.е. вън от себе си).

Папа Йоан XXIII държи много на това, което казва. За откриването на Втория ватикански събор на 11 октомври 1962 г. той пише обръщение „Радва се майката Църква...“ на италиански език. След това обръщението в секретариата е преведено на латински, но преводът не е точен. Папа Ронкали лично поправя грешките, за да бъде това слово неговото слово. В същото писмо той се доверява на традицията от Изток и от Запад. Виждане, различно от това на Римската курия, базирано на изворите: Свещено писание, светите отци и литургията. Поместните традиции формират традицията с главна буква... За него традицията не е миналото, а това, което е живо. В обръщението си казва, че често се случва при извършване на всекидневното апостолско служение, „не без обида за нашите уши“ да има някои по-зиции, макар и с плам и с ревност за религията, които оценяват фактите без достатъчна обективност или ги отсяждат неправилно. И че Бог работи в историята и днес, като никога не изоставя Своята църква. Това не е сляп оптимизъм, а поглед, изпълнен с надежда, тъй като се вижда постоянното действие на Свети Дух.

В Църквата съществуват две паралелни идеи. Църквата не е само музей. Тя не само пази съкровището на вярата (depositum fidei). Тя е и градина, винаги даваща плодове. Всеки сезон има своите плодове, различни от миналото. Приемането на двете идеи е решителна крачка напред. Depositum fidei трябва да бъде възвестявано по различен начин. Тази идея по-късно ще ръководи литургичната реформа. Това ще стане основа на документа на Втория ватикански събор Gaudium et spes (За съвременния свят). Църквата не трябва да се адаптира към света, но трябва да говори на езика на света. Това присъства и днес в Синода на епископите (Рим, октомври 2012 г.). Църквата трябва да използва лекарството на милосърдието; тя не може да върви напред, като отльча и не установява диалог, а трябва да пази истината, като я предлага. Особено когато става дума за комунизма. През 1949 г. всички комунистически режими скъсват с Църквата. Как да се поканят епископите от тези страни? Какво да се прави? Интуицията, ръководена от Свети Дух, подсказва. На 25 ноември 1961 г. Йоан XXIII навърши 80 години. И получава телеграма от Никита Хрушчов. Папата отговаря. Хрушчов си прави своите сметки, но и бляжението папа има намерение да извлече полза от официалностите. Приема дъщерята и зетя на Хрушчов. След

този жест може вече и да преговаря. Първите гости православни са от Москва. По този повод Ронкали настоява да се забелязва разликата между грешка и грешаща. Идеологическата грешка не бива да се смесва с личността.

ДУХОВНОТО ЗАВЕЩАНИЕ

Първата сесия на Втория ватикански събор завършва на 1 декември 1962 г. Трябва да се започне наново подготовка на документите. Това, че сесията завършва без окончателни документи, не е проблем. То-ва е момент за среща на епископите от цял свят.

През ноември 1962 г. се разбира, че папата е болен от рак. В писмото си Mirabilis ille (6 януари 1963 г.) бляжението пише, че съборът трябва да продължи. И е съвсем прав - само три месеца след събора целият свят говори за тази световна среща на духовници християни.

Йоан XXIII умира на 3 юни 1963 г., но и смъртта му дава тласък на събора, понеже като мъртвъ той сякаш говори повече, отколкото като жив. На конклава се поставя условието - новият папа да продължи събора. И папа Павел VI на 29 септември 1963 г. открива втората сесия на Ватиканския събор.

Папа Йоан XXIII и съборът се осветяват взаимно. Вторият ватикански събор не би бил същият без папа Йоан XXIII.

И-V
(Следва)

Блажени са миротворците

От стр. 6

да осъзнава, че обществено-то мнение все повече е засегнато от идеологиите на радикалния либерализъм и технократството, които насаждат убеждението, че икономически растеж трябва да се постигне дори с цената на ерозията на социалната функция на държавата и на мрежите за солидарност на гражданско общество, както и с цената на социалните права и задължения...

Сред най-застрашените днес социални права и задължения е правото на труд. Това се дължи на факта, че трудът и справедливото признание на правния статут на работещите са все по-малко ко-

ректи оценявани, понеже икономическото развитие зависи преди всичко от пълната свобода на пазарите. Трудът се приема като променлива, зависеща от икономически и финансови механизми. В тази връзка повтарям още веднъж тук, че човешкото достойнство и икономическата, политическата и социалната логика изискват „да продължи да се търси приоритетно целта за право на труд за всички“[4]. Постигането на тази амбициозна цел има като условие за осъществяването си едно обновено схващане за труда, основано върху морални принципи и духовни ценности, което утвърждава труда като основно благо за личността, семейството и обществото...

ИЗГРАЖДАНЕ НА БЛАГОТО НА МИРА ЧРЕЗ НОВ МОДЕЛ НА РАЗВИТИЕ И ИКОНОМИКА

5. От много страни се признава, че днес са нужни нов модел на развитие и нов поглед към икономиката. Както интегралното, солидарно и устойчиво развитие, така и общото благо изискват коректна скала на блага и стойности, която е възможно да бъде направена само ако имаме Бог като отправна точка. Не е достатъчно да разполагаме с много средства и много възможности за избор... Както многобройните средства за развитие, така и възможностите за избор трябва да бъдат използвани за един по-добър живот, с праведно поведение, което да признава господство-

то на духовното измерение и призыва за постигане на общото благо. В противен случай те губят своята истинска стойност и в крайна сметка се издигат нови идоли.

За да се излезе от съвременната финансова и икономическа криза - чийто ефект е нарастането на неравенството - са необходими хора, групи, институции, които насярчават живота, подкрепляйки човешкото творчество, за да извлекат дори от кризата възможност за преоценка и нов икономически модел. Преобладаващият модел налагаше през последните десетилетия преследването на максимални печалби и увеличаването на консумацията в егоистичен и индивидуалистичен аспект, оценявайки хората са-

мо по това доколко отговарят на изискванията за конкурентоспособност. За разлика от това истинският и стабилен успех се постига чрез себеотдаване чрез собствени интелектуални способности и инициативен дух, понеже устойчивото икономическо развитие - тоест наистина човешкото - се нуждае от принципа на безвъзмездността като израз на братство и логика на даряването[5]. Конкретно в икономическата област миротворецът се изявява като човек, който установява със своите сътрудници и колеги, с клиентите и потребителите отношения на лоялност и взаимност. Той упражнява икономическата дейност за общото благо, приема работата си като нещо, което преминава отвъд неговия собствен интерес - в полза на настоящото и бъдещото поколение. И така той работи вече

На стр. 9

Християните да могат отново да съществуват...

От стр. 1

По повод юбилея на Сердикашкия едикт за толерантност Българските пощи издаваха специална възпоменателна марка.

Църквата от преследвана (при Диоклециан) преминава през фаза, когато е толерранта (Галерий), за да дойде при Константин времето, когато е привилегирана. Около образа на Константин историците още дискутират. У императора има наклонност към монотеизъм (през 310 г. негов Бог става „Sol invictus“ - Непобедимото слънце). Преди решаващата за него битка срещу Максенций при моста Милвио край Рим той получава видение (според Евсевий Кесарийски) или сън (според Латанций) с Кръста и думите: „In hoc signo vinces“ (от този знак ще победиш). В търсениято на по- силния Бог Константин се спира на Христос. През януари 313 г. императорите Константин и Лициний сключват в Милано едно устно споразумение (а не писмен едикт) за възстановяване на християнския култ и връщане на конфискуваната собственост. Константин осъществява споразумението чрез „мандати“ (пълномощия) до различните негови губернатори (управители) в западната част на империята. Лициний пък публикува декрет до източната част на империята. Ето и части от текста на този декрет, цитиран неточно като Милански едикт, от който тази година се честват тържествено 1700 години:

„Като се има предвид, че религиозната свобода не трябва да бъде отричана... заповядваме така, че и християните да запазят вярата на своята секта и на своя култ... Когато аз, Константин Август, и аз, Лициний Август, бяхме в Милано и разглеждахме всичко това, което би допринесло полза на държавата... решихме да дадем на християните и на всички хора свободен избор да следват религията, която те искат, за да може вся-

ко божество и небесна сила да бъдат в наша полза... Даваме на християните свободна и неограничена възможност да изпълняват своя култ... По отношение на християните заповядваме така също местата, където преди това те са се събрали, да бъдат реституирани, без да им се изискват пари и каквито и да е компенсации. Този, който е влязъл във владение на тези локали, трябва да ги предаде по най-бързия начин на християните...“

Константин е безскрупулен политик (извършва немалко убийства), дълго време остава оглашен, като приема Светото кръщение в края на живота си. Под въпрос остава и до каква степен е приел цялата дълбочина на благовестиято. Църква и империя ще започнат все повече да се идентифицират взаимно, като апогеят е при император Теодосий (+395). Постепенно държавното законодателство става все по-християнско.

Ето и част от хронологията на събитията:

313 г. - разводът става все по-труден
3. XI. 313 г. - смъртна присъда само когато престъплението е доказано или признато
13. V. 314 г. - законите се прилагат според справедливостта

21. III. 315 г. - осъдените на принудителен труд не могат повече да бъдат жигосвани по челата

13. V. 315 г. - помощи за бедните, за да не изоставят новородените си деца

13. V. 315 г. - отпускане на средства от частната каса на императора за строеж на черкви

13. VIII. 315 г. - забрана за преминаване към юдеизма

13. VIII. 315 г. - синът на свободен баща не може да бъде превърнат в раб

23. V. 318 г. - забрана на магьосническите практики

23. VI. 318 г. - наказателни последствия от решенията на епископски съд

11. V. 319 г. - забрана за убиване на собствените роби (като и ограничаване на изтезанията)

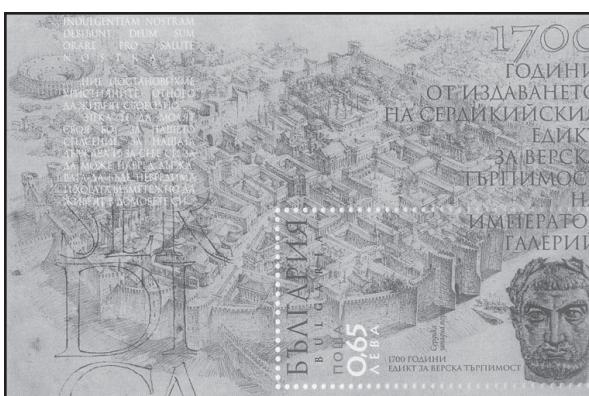
31. I. 320 г. - отпадане на ергенския данък

31. XII. 320 г. - затворници са биват защитени срещу малтретиране

3. III. 321 г. - неделята става почивен ден

18. IV. 321 г. - „еманципиране“ на робите чрез специална църковна процедура

3. VII. 321 г. - съдилищата са затворени в неделя

на езическите храмове за построяването на Константинопол и на черквите там, което води до „оголване“ на античните храмове

Раждат се първата политическа теология на Евсевий Ке-

392 г. - забрана на езичеството в цялата Римска империя

416 г. - с декрет се изключват езичниците и юдеите от публичната администрация

527 г. - обучението по катехизис е задължително (а от

3. VII. 321 г. - църквата може да получава дарения и завещания

6. VII. 321 г. - забрана за продаване на собствените деца

25. XII. 323 г. - наказание за този, който кара християнин да принася жертва в езически храм

324 г. - реституция на имотите на християни, конфискувани по времето на император Галерий

324 г. - обществено (държавно) финансиране на строежи на черкви

24. V. 325 г. - защита на бедните

29. V. 325 г. - семейство от роби не може да бъде разделено (при продажба на терени)

1. X. 325 г. - забрана на гладиаторските игри

326 г. - Църквата става наследник на имотите на еретиците

14. VI. 326 г. - женен мъж не може да държи в дома си наложничка

328 г. - построена е черква на Възкресението в Йерусалим

13. V. 329 г. - държавата подпомага децата на бедните родители

29. XI. 330 г. - епископите и свещениците са освободени от обществени задължения (като военна служба)

Епископите се ползват с привилегии - като осигурен държавен транспорт до местата на съборите (вселенски събори са свиквани и финансираны от императора).

331-332 г. - император Константин използва богатствата

сарийски (+339).

Императорът трябва да бъде подражател на Божествения Логос и на Неговото управление на земните дела. Както Христос побеждава демоните, така и императорът побеждава враговете на истината, прочиства света от еретици, загрижен за спасението на народите, въвеждайки ги в Църквата. Императорът подготвя империята, за да я даде на Словото, което от своя страна да я предаде на Отца. Императорът е наематник (викарий) на Отца тук, на земята, по подобие на Христос, който е викарият в Небесата. Императорът е част от спасителния Божи план (домоводство), инструмент на спасението. Оттук настъпът „Империя - Църква“ започва движението си в посока на нетolerантност на законодателството спрямо не християните:

356 г. - идолопоклонството е обявено за угловно престъпление

379 г. - императорите Грациан и Теодосий се отказват от титлата си „Pontifex Maximus“

380 г. - императорите се идентифицират с християнската религия

382 г. - олтарът на богинята Виктория е премахнат от Сената

385 г. - в днешния град Трир се изпълнява първата в историята екзекуция на еретик, осъден от Църквата (въпреки протеста на свещи Мартин от Тур)

391 г. - забрана на езическа култ в Рим

там и кръщението)

529 г. - затворена е Атинската академия - последният център на езическата култура

557 г. - затворен е храмът на Изидра в Египет

И ще завърши с още няколко думи около ролята на императора в живота на Църквата през този ранен период. Като един нов Моисей, като един приятел на Бог императорът е пастир. Като „викарий“ Христов той е считан за „р а в н о а п о с т о л е н“ (isapostolos). Той обнародва декретите на съборите като имперски закони. Той определя териториите на диоцезите (църковните административни окръзи). Той е, който потвърждава избора на патриарси. В Константинопол той посочва кой от кандидатите от митрополитите да бъде избрания и връчва инсигниите на новоизбрания патриарх още преди неговото църковно посвещение. Той е, който изразява отношение срещу ересите и обявява война на враговете на Църквата. Не липсват и „опозиционни действия“ - като изправянето на свещи Амвросий Медиолански срещу император Теодосий (по повод бунта в Солун и жестокото му потушаване), който в крайна сметка ще се покаже за делата си и ще бъде отново допуснат до светите тайнства за Рождество Христово 390 г.

Това е накратко не без проблемното начало на „симфонията“ между Църквата и държавата.

Отец Петко ВЪЛОВ

Блажени са миротворците

От стр. 8

не само за себе си, а и за да даде на другите бъдеще и достойна работа.

В икономическата сфера държавите се нуждаят от политики за индустриално и селскостопанско развитие, които са заинтересувани от социалния прогрес и от наличието на правова и демократична държава. Освен това е особено наложено моралното структуриране на паричните, финансовите и търговските пазари; те трябва да бъдат стабилизираны и възможно най-скоро координирани и контролирани, така че да не вредят на най-бедните. Грижата на многобройните миротворци трябва освен това да се насочи още по-решително, отколкото досега, към кризата с изхранирането, която е много по-сериозна от финансовата криза...

ВЪЗПИТАНИЕТО В КУЛТУРА НА МИРА - РОЛЯТА НА СЕМЕЙСТВОТО И НА ИНСТИТУЦИИТЕ

6. Аз искам ясно да напомня, че многобройните миротворци са призвани да възпитават у хората грижата за общото благо и за социалната справедливост, както и ангажимента за подготвяще социално възпитание.

Никой не може да игнорира или да подценява решаващата роля на семейството - основна клетка на обществото от демографска, етична, педагогическа, икономическа и политическа гледна точка. То има естествено призвание да усъвършенства живота - придръжка хората в тяхното израстване и ги насърчава към взаимно развитие чрез взаимопомощ. Християнското семейство носи в себе си семето на проекта за възпитание на хората в рамките на Божията любов. Семейството е един от необходимите социални субекти за постигане на културата на мира. Трябва да се защитават правата на родители и тяхната първостепенна роля във възпитанието на децата, преди всичко в областта на морала и религията. В семейството се раждат и израстват миротворците, бъдещите двигатели на културата на живота и любовта [6].

В тази необятна задача за възпитание в мир особенно ангажирани са религиозните общини. Църквата се чувства неизразделна част от една толкова голяма отговорност чрез Новата евангелизация, която има като център обръщането към истината и любовта на Христос и в резултат духовното и морално възраждане на хората и общините...

Специална мисия, отнасяща се до мира, изпълняват учебници, университетските и културните институции. От тях се иска не само съществен принос във формирането на нови поколения лидери, но също така обновяване на обществените, националните и международните институции. Те могат също така да допринесат за научни разисквания, които да поставят икономическите и финансовите дейности върху здрава антропологична и морална основа...

ПЕДАГОГИКА ЗА МИРОТВОРЦИ

7. В заключение се появява необходимостта да се предложи на насърчи една педагогика на

мира. Тя изисква богат вътрешен живот, ясни и стойностни морални стожери, съответно поведение и стил на живот. Всъщност инициативите за мир съдействат за общото благо, като създават интерес към мира и възпитават в мир. Мисли, думи, действия за мир създават манталитет и култура на мира, атмосфера на уважение, честност и сърдечност. Хората трябва да бъдат учени да се обичат, да се възпитават в мир и да живеят по-скоро доброжелателно, отколкото с обикновена търпимост. Основното е да се научим да „казваме „не“ на отмъщението, да признаваме грешките си, да приемаме извиненията, без да ги изискваме, и в крайна сметка да прощаваме“ (7), така че, признавайки искрено грешките и обидите, да можем заедно да направдаме към помирението. Това изисква да се разпространи една педагогика на прошката. Злото се побеждава с добро, а правдата се търси, уподобявайки се на Бог Отец, който обича всичките Си чеда (виж Mt. 5, 21-48). Това е дълъг процес, понеже предполага духовна еволюция, възпитание в най-висши ценности, ново виждане за човешката история. Налага се да се откажем от фалшивия мир, който обещават идолите от този свят, и от опасностите, които го съпътстват; от този лъжовен мир, който прави съзнанието все по-безчувствено, който кара човек да се затвори в себе си, в едно атрофирano съществуване, живяно в безразличие. Докато напротив, педагогиката на мира включва действие, състрадание, солидарност, смелост и постоянство...

Нека Бог запали волята у всички, та да паднат бариерите, които ни разделят, да се укрепят връзките на взаимната любов, да се разшири взаимното разбирателство, за да се прости на онези, които са ни обидили. И така под Божието покровителство и закрила всички народи да се прегърнат като братя и между тях да процъфти и установи така желания мир [8].

Чрез тези думи ви пожелавам всички да бъдете истински творци и строители на мира, така че градът на човека да израства в братско съгласие, благоденствие и мир.

Ватикан, 8 декември 2012 г.

[1] Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. past. sur l'Eglise dans le monde de ce temps Gaudium et spes, n. 1.

[2] Cf. Lett. enc. Pacem in terris (11 avril 1963) : AAS 55 (1963), 265-266.

[3] Cf. ibid. : AAS 55 (1963), 266.

[4] Lett. enc. Caritas in veritate (29 juin 2009), n. 32 : AAS 101 (2009), 666-667.

[5] Cf. ibid., n. 34 et 36 : AAS 101 (2009), 668-670 et 671-672.

[6] Cf. Jean-Paul II, Message pour la Journee mondiale de la Paix 1994 (8 decembre 1993): AAS 86 (1994), 156-162.

[7] Benoit XVI, Discours aux membres du Gouvernement, aux institutions de la Republique, au corps diplomatique, aux chefs religieux et aux representants du monde de la culture, Baabda-Liban (15 septembre 2012) : L'Osservatore romano, edition francaise n. 3.253 (20 septembre 2012), p. 7.

[8] Cf. Lett. enc. Pacem in terris (11 avril 1963) : AAS 55 (1963), 304.

По www.catholic-news.bg (със съкращения)

Втори международен поклоннически поход от Малко Търново до Созопол

(Продължава от миналия брой)

„Аз не вървях с поклонници, но взех духовно участие, като се присъединях в молитвите. Ние тук, в Малко Търново, с нетърпение очаквахме поклонниците. Миналата година след различната литургия ги изпратихме с молитва, с букетчета здравец, погача и други дарове от плодородната ни земя. Тази година те тръгнаха много рано сутринта и затова отец Роман ги подкрепи с горещ чай, преди да ги изпрати, а предишиния ден имахме среща, молитва и бяхме организирали концерт с класическа музика по случай пребиваването им в нашата енория. Ние вярваме, че самият Иисус Христос посещава нашата енория в лицето на поклонниците. Затова за нас е голяма радост да бъдем домакини на едно такова поклонничество пеша, както и на други поклоннически групи с автобуси или индивидуални поклонници. Оказва се, че това поклонничество е направило силно впечатление и в самия Созопол, защото познати от там ни питат за иконата на Богородица от Малко Търново. Казват, че са разбрали за нея от поклонниците и че там досъда се говори за това.“

Кера ДИМИЕВА,
Малко Търново

същата година да пристигнем в България и да им се поклоним. Свети Йоан е за мен много важна личност и предводител по духовния път. Освен че е мой личен патрон и покровител, той също така е и патрон на Вроцлав и на Вроцлавската катедрала. Тогава спонтанно възникна и идеята да почетем Бог чрез усилията и жертвите на едно поклонническо пътуване пеша до неговите мощи, и то под опеката на Дева Мария от Малко Търново - покровителка на единството на християните. Папа Йоан-Павел II по време на пребиваването си в България короняса тази икона - 100-годишно копие на иконата на Ясногурската Черна Мадона, и оставил пиуската си (малката шапчица) като вот на благодарност в Нейното светилище. Затова съвсем естествено ми се струваше второто наименование на поклонничеството - благодарност за провъзглаждането му за блажен, да бъде редом с другите основни намерения - за единството на християните, за Църквата в България и за благословена служба на полските мисионери в тази страна.

През тази година също както и през миналата си тръгнах от България, изпълнена с възторг и радост от преживяването на чудесата, които Бог

мишляваме върху Евангелието, внимателно слушаме беседите; при такъв подход преставаме да мислим за своите усилия, а насочваме мисълта в една посока, нагоре, подкрепляйки се взаимно със сърдечност и помощ. В първия ден за мен особено забележително беше това, че преминахме през потока точно тогава, когато бяхме завършили размишлението на тайната на броеницата за кръщението на Господ Иисус в реката Йордан. През всички дни ни правеха впечатление природата, черквите, които посещавахме, и хората, които ни поздравяваха. Ще останат незабравими съвместно преживяната Евхаристия, молитвата с литургията на часовете (бревиара) на скалите на брега на морето - вече след завършването на поклонническия път.“

Матей БУРНЕЦКИ, Вроцлав

„Любов в бяла мидичка от Черно море. Как да се започне и какво да се напише за поклонничеството в бялата мидичка? Може би от кацането... посрещането, Дарина, брат Пшемислав, банички, плодове и така всеки ден - прекрасна българска закуска... Нощ под Кръста, палатките разпънати и тишината паднала над Малко Търново - да поверим на Бог всичко, посрещайки зората, съвайки палатките. Има вода и горещ чай. Отец Роман отваря портите на черквата. Божията Майка чака. Да се поклоним, да молим за благослов и да тръгнем по пътя с песен и молитва и със свети Йоан - покровителя на поклонението. Поклонничеството води отец проф. Владжимеж, носейки на плещите си акумулятор, тонколона, микрофон и с въже тегли цялата група. Води ни с песен и молитва по червения маршрут, който сменяме със зелен. Пътят е пълъчен, неравен, от ангели за нас пригответ - за по-сигурни заслуги. Отец Венци събира изоставащите и им вдъхва сили. Ето, време за почивка. Литургия - прекрасно, водопади, река, гора, дървета. По пътя заедно молим бревиара и броеницата. А отците пеят, проповядват Словото Божие и разсяват радост...“

Благодарим за всичко, кое то беше по пътя, за нашите сестри и братя българи, с които вървяхме, и за тези, които ни срещаха... За сълзите при стигането до мощите на свети Йоан Предтеча, за любовта по пътя, за любовта, открита в свети Йоан, в мощните на малък остров в Черно море в малката бяла мидичка...“

Данута КРУЛ от Вроцлав

„Непосредствено след поклонничеството пеша от Вроцлав до Ясна Гура в Ченстохова (от 2 до 10 август) взех решение да участвам в поклонничеството в България. Решаващи бяха почитта ми към свети Йоан Кръстител и присъствието на отец проф. Владжимеж, носейки на плещите си акумулятор, тонколона, микрофон и с въже тегли цялата група. Води ни с песен и молитва по червения маршрут, който сменяме със зелен. Пътят е пълъчен, неравен, от ангели за нас пригответ - за по-сигурни заслуги. Отец Венци събира изоставащите и им вдъхва сили. Ето, време за почивка. Литургия - прекрасно, водопади, река, гора, дървета. По пътя заедно молим бревиара и броеницата. А отците пеят, проповядват Словото Божие и разсяват радост...“

Каним читателите да посетят нашия нов сайт на адрес www.poklonenie.viarvat.bg (тел: 0988830092), където могат да получат повече информация и да се запишат за поклонничествата, организирани през 2013 г.: Трето международно поклонничество пеша до Созопол от 5 до 8 септември и българска група на Вроцлавското поклонничество пеша до Ченстохова от 2 до 10 август.

Дарина КАЙКОВА

„За първи път бях в България през 2002 г. по време на посещението на папа Йоан-Павел II. Бях на литургите, които той отслужи в екзархиета в София и на площада в Пловдив, в Рилския манастир. Преди това познавах България от книгите, албумите и разказите на близки приятели, българи, живеещи във Вроцлав. Това пътуване беше за мен много вълнуващо и същевременно създателно. Още повече за българите - толкова сърдечни и горещи хора. Срадост пазя прекрасни спомени за срещите и разговорите от това време. Зная, че това е благословена страна с богата духовност, култура и архитектура от древни времена.“

Когато през 2010 г. прочетох във вроцлавския вестник за откриването на мощи на свети Йоан Кръстител в Созопол, пожелах да ги посетя. Успяхме с няколко приятеля още

Отново поглед към готите и техния пръв епископ Вулфил

От началото на новото хилядолетие учени - историци, езиковеди, изкуствоведи, богослови в чужбина и у нас, възродиха позабравения интерес към готите и техния епископ Вулфил, насеявали някога не само различни области в Европа, но и в северната част на страната ни - Мизия. Наред с трите книги за готите, които представляват сборници с научни статии и реферати по темата, както и книгата на акад. Росен Милев „Вулфил, готите, Европа“, публикации за готите продължават да излизат в България. Такава е и преведената книга от шведски на Ларш Мунхамер - дело на преводачката Живка Колева.

Представянето на книгата се състоя на 6 декември 2012 г. в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ и бе водено от проф. д-р Емилия Стайчева. Шведската посланичка Нейно превъзходителство Хелена Пилсаф Алин благодари за превода и издаването на книгата на Мунхамер и насычи покнатъшните научни изследвания на живота и дейността на готите и техния предводител епископ Вулфил. На срещата присъства и референтът по културните въпроси към норвежкото посолство Иван Тенев. Росен Милев, президент на Международния изследователски център „Вулфил“, представи книгата с обширна беседа, в която коментира интересни факти от биографията на автора Мунхамер, както и историята на научноизследователската дейност на изчезналия отдавна готски етнос. Милев съобщи годината 1752-ра, в която е публикуван първият сериозен научен труд за Вулфил, както и първото споменаване на Вулфил от български учен - Гаврил Кръстевич в книгата му „История на България“, издадена в 1869 г. в Цариград. Интересно е да се знае, че още Паисий в своята история пише за готите и Вулфил, но това свидетелство все още няма научен характер. (Това е откритие на проф. Е. Стайчева.) Като сериозен принос за историческата наука се споменава изданата у нас книга на Хенрих Волфрам „История на готите“. В края на представянето преводачката Живка Колева прочете части от преведената от нея книга, а акад. Р. Милев връчи медал „Вулфил“ на проф. Е. Стайчева за приноса ѝ в изследването на готите и вулфилознанието.

Книгата „Вулфил“ на Ларш Мунхамер

Пред българския читател стои един изключително интересен труд за личността на готския епископ Вулфил, написан увлекательно и ерудирано, с качествени цветни илюстрации. Книгата на Л. Мунхамер, издание на „Хемус груп“ 2012 г., започва с изчерпателен предговор на Светлана Лазарова, който ни въвежда в проблема.

В началото авторът упоменава трудовете на редица учени, придружени с кратки бележки под линия за личностите им. Мунхамер представя пълна картина на историческите изследвания за Вулфил от самото начало - епохата на Северния ренесанс, включително до нашето съвремие. Веднага след това се разглежда отношението на шведските учени към готския епископ и значимостта на неговото присъствие във време-

то на класическото християнство или както някои го наричат „късна античност“ в Европа. Образът на Вулфил е обрисуван в няколко последващи глави, все във връзка с историята на готите, като Вулфил се сравнява с един нов Мойсей. Много ценни са изворите, от които се черпят сведения за готския епископ, изложени в отделна глава на книгата. За нас е особено интересно описание на градовете и местностите в Мизия, където е пребивавал Вулфил със своя народ.

На този въпрос е посветена цяла глава с илюстрации на археологически артефакти.

Особен принос са главите, в които се коментира арианството на Вулфил, създадената от него азбука на готите, както и Codex Argenteus, в който е поместена в първи препис голяма част от Вулфиловия превод на Светото писание. Codex Argenteus „странства“ дълго през вековете, преди да попадне в Университетската библиотека в Упсала, където се съхранява и днес, а негов „пазител“ е библиотекарят - автор Мунхамер. Вероятно поради този факт трудът на Мунхамер върху Вулфил и кодекса, наричан още „Сребърната библия“ (изписан със сребърно мастило) е емоционално написан, изчерпателен и пределно ясен.

В редица други кодекси, описани от автора, са намерени страници от Codex Argenteus, но най-богат с преписи на Вулфиловия труд е кодексът в Упсала. Всички известни листове с преписи свидетелстват, че Вулфил е превел главно книга на Неемия от Стария завет, но са известни още части от евангелията на Матей и Лука, Исусовата молитва Отче наш от евангелието на Йоан и Посланието на апостол Павел до римляните. Вулфил не е превел книга Царства поради опасност - според него - от възбудждане на войнствени настроения сред народа му.

В края на книгата са публикувани източниците за всяка глава, библиография, изданията на Codex Argenteus, издания на други библейски ръкописи на готски и показалец на имената. Оформлението на преведената книга и мястото на илюстрациите копира точно оригинала.

Научните изследвания за готите и техния велик предводител и учител епископ Вулфил са все още в началото си. Налага се в тях да участват учени от различни страни, както и да се подходи интердисциплинарно. Затова е важно наличието на създадения Международен изследователски център „Вулфил“, който да координира и обединява, а и да разпространява научните приноси на учени от различни страни.

„Жivotът и делото на Вулфил символизират приспособяването към и сливането с даден цивилизационен модел...“ - пише Мунхамер, а подобна мисъл изказва и акад. Милев. Не е ли това и днес актуално, не е ли нашият стремеж за развитие, характерен и за страните в ЕС, свързан с приспособяване и последващо сливане! Вулфил сякаш „предсказва“ нашето днес в ЕС. А ние, българите, имаме основание да се гордеем, защото на нашата малка земя са се родили три азбуки.

Мая ХИЛДЕГАРД

Ларш Мунхамер
Вулфил

Рекорден брой поклонници пред Тъмнокожата мадона - Богородицата от Гуадалупе

На 12 декември Католическата църква чества Дева Мария от Гуадалупе. На 9 декември 1531 г. Тъмнокожата Мадона се явява за първи път (от общо четири) на местния индианец католик Хуан Диего (1474-1548) и му заръчва да каже на епископа да построи храм на мястото на явяването. След известни перипетии на мястото е направен праклис (1533). То е обявено за свещено - светилище на Дева Мария от Гуадалупе, и всеки ден се посещава от стотици поклонници. През 1556 започва строеж на черква, завършена през 1567 г. През 1709 г. тържествено е осветено новото светилище на Девата. А през 1737 г. Дева Мария от Гуадалупе е избрана за покровителка на град Мексико.

През 1754 г. папа Бенедикт XIV обявява Девата от Гуадалупе за покровителка на Нова Испания - от Аризона до Коста Рика, и установява деня за честването ѝ - 12 декември.

На 12 октомври 1895 г. се извършва папска коронация на образа на Гуадалупската Богородица по решение на Лъв XIII.

През 1904 г. Пий X въздига светилището в Мексико в ранг на базилика и през 1910 г. обявява Девата от Гуадалупе за Покровителка на цяла Латинска Америка.

През 1921 г. в светилището е заложена бомба под образа ѝ; бомбата избухва, причинява сериозни щети, но образът остава невредим.

През 1935 г. Пий XI „разширява“ покровителството на Тъмнокожата мадона и над Филипините.

През 1945 г. Пий XII я обявява за Царица на Мексико и Императорка на двете Америки, а през 1946 г. - за Покровителка на Америките.

През 1961 г. Йоан XXIII се обръща към нея в молитвите си като към Майка на Америките. Говори за нея като Майка и Учителка във вярата на народите в Америка.

На 12 октомври 1976 г. е осветена новата базилика в светилището.

През 1979 г. Йоан-Павел II говори за нея като Звезда на евангелизацията и също я призовава като Майка на Америките. През 1992 г. той посвещава на Дева Мария от Гуадалупе е избрана за покровителка на Америките.

Гуадалупе един параклис в базиликата „Свети Петър“ във Ватикан.

През годините поклонници се увеличават. Няколко дни преди 12 декември 2012 г. започват да пристигат стотици хиляди поклонници от цял свят и в деня на поклонението те стават над 5 милиона - невероятно стълпторвение на хора - невиждан рекорд!

Медиите обявяват: използвани са над 50 хиляди палатки, над 100 хиляди спални чувала, хотелите в Мексико са претъпкани. Във връзка с това рекордно поклонничество медиите правят сравнение с други подобни многолюдни прояви: Йоан-Павел II във Филипините (Манила) служи пред повече от 4 милиона младежи от цял свят; харизматичният бразилски свещеник капуцин Марчело Роси събира над 3 милиона богомолци; мюсюлмански поклонничество в Мека (хадж) събира над 2.5 милиона поклонници; папа Бенедикт XVI бе на среща с повече от 2 милиона младежи в Мадрид през 2011 г.

Петър КОЧУМОВ

България загуби свой приятел

В началото на декември се провести химе с един достоен човек, приятел на българите и щедър благодетел. Казахме сбогом на Мари Жерар, свещеник от Франция, успенец.

Той направи възможно отиването до Лурд на много християни българи.

Насочвайки суми от дарителски фондове, пътуването дотам финансово бе облекчено и много хора - черкуващи се католици и православни, имаха щастие да се поклонят на Девата от Лурдската пещера.

Открил България в последните години от своя живот, той не криеше любовта си към нея. Тя можеше да бъде съзимерима с една много проста фраза, която повтаряше заедно с нас: „Ние, българите.“

Знаехме за възхищението му от българските икони. За желанието му да общува с всички, независимо от бариерата на езиците. „За мен е късно да уча нов език, но все никак ще се раз-

бираме.“

Предколедното време беше времето, когато той избираше да ни гостува в успенската черква в Пловдив. Последното му посещение в 2010 г. съвпадна с пословични студове из Европа.

Виждайки го, че е пристигнал, не повярвахме, че е намерили смелост да пътува. Когато влизаше в черквата за неделната литургия, ние изпитвахме радост от присъствието му. Той озаряваше храма със своята приветливост. Влизаше в олтара и четеше от нашите черковнославянски книги. Беше се престрашил и четеше отделни молитви на глас по време на литургията.

В Лурд винаги намираще време за българската група независимо от много ангажименти и групите от Германия, за които отговаряше. С него заедно изминавахме пътя на Голгота - забележителен хълм близо до пещерата на Лурдската Дева, с изключителни скулптурни групи на Кръстния път. Мари Жерар взимаше едно камъче в ръката си, ние правехме същото и вървяхме, около него се изграждаше и вплиташе в едно философията на религията и живота.

Нека да е светла паметта на скъпия Мари Жерар и забравата никога да не легне върху неговия достойно изминат житейски път.

Хортензия МЕДАРОВА,
Пловдив

Б.р.: Отец Мари Жерар е починал точно на 8 декември, т.е. в деня на Безскверното зачатие на Света Богородица. Светилището на Богородица в Лурд е неразрывно свързано с почитателите към безскверното зачатие на Дева Мария.

Да свържеш небето и земята...

Дядото държеше за ръка внучето си и сочеше могъщите дървета на булеварда. Разправяше, че няма нищо по-хубаво от дървото.

- Гледай, гледай как работят дърветата!

- Но какво правят те, дядо?

- Държат земята, закачена за небето! А това е нещо, кое то е много трудно. Наблюдавай този нагънат ствол! Като едно дебело въже е. Има също и много възли. В двата края конците на въжето се разделят и се удължават, за да свързват земята с небето. Тези, които отиват нагоре, наричаме клони, а онези, които отиват надолу - корени. Те са едно и също нещо. Корените си проправят път в земята, а по същия начин клоните си проправят път в небето. И в двата случая

е тежка работа!

- Ама, дядо, по-трудно е да проникнеш в земята, отколкото в небето.

- О, не, моето момче! Ако беше така, клоните щяха да са красиви и прави. А виж какви са изкривени и деформирани от усилията. Търсят пътя и полагат усилия. Те полагат по-мъчителни усилия от корените.

- Но кой е този, който ги кара да се мъчат толкова?

- Вятерът. Вятерът иска да раздели земята от небето. Но дърветата не се предават. Засега те са победителите!

Ето това е тежката работа на нашата вяра: да държи свързани земята и небето...

Един ден, на който да се насладим

Беше валяло в продължение на две седмици. И най-

сетне небето разцъфна в един ясен, лазурен и пълен с аромати ден. Един от онези дни, които почти не можем да си представим. Земеделските работи обаче бяха изостанали и собственикът на фермата, доста изнервен, търсеше своя ратай. Изпрати дъщеря си да го намери.

Момичето намери ратая пред неговата барака, блажено седнал на поляната на слънце, което галеше лицето му. Тя го нахока и остро го прикачи да се хване на работа. Човекът я погледна с усмивка и после й каза:

- Ти наистина ли си мислиш, че аз мога да ти продам ден като този?

Толкова сме свикнали да продаваме и купуваме всичко, че не успяваме вече да си представим, че могат да съществуват неща, които не могат да се купят с пари!

Подготви
Маргарита ВАСИЛЕВА

Народна мисия в Европа „Безскверно зачатие на Дева Мария“ в Ореш

2 декември - 8 декември 2012 г. - време, в което село Ореш се превърна в Народна мисия. Време, в което в селото се възобнови оня Свети Дух, от който имаше нужда всеки Европеец - дете, младеж, жена, мъж, семейство, възрастен, общество. Време, което в тази Година на вярата се изживява за всеки индивидуално.

За по-голяма популярност и яснота Църквата в Ореш подготви информационни брошури, които да представлят под каква форма ще протече това време на Народна мисия. Такава мисия за последен път е имала през 1999 г. За повечето от младите Европеиши беше нещо ново, непознато, но на по-възрастните, вече изживели подобна мисия, им беше ясно. В брошурите беше поместена програма за всеки ден - от сутринта до късно вечерта.

Като за начало искам да поясня на теб, читателю, какво е Народна мисия и кой може да участва в нея.

Народната мисия е време, през което в селото ни идват мисионери от други Европии и заедно изживяваме Новата Евангелизация, време на обръщане към вратата в по-дълбок смисъл. Както вече споменах, в тази мисия участват освен свещениците пасионисти от епархията сестрите пасионистки, сестрите викентинки, сестрите Йозефинки... Дори всеки от нас бе призован да бъде мисионер заедно със своите познати, със семейството си, като участва в различни срещи в тази мисия.

Ще се запитате дали е важно на тази мисия, дали има смисъл... Разбира се, че ви отговоря - тя е време, в което можем да се приближим по-близо до Бог, да усетим Неговата велика сила, Неговата силна и истинска любов към нас, да усетим необходимостта от Неговото слово. За мен лично времето в Народната мисия ми

помогна да се преобразя с трудностите, които срещах, помагна ми да отворя сърцето си за нови неща, които се страхувах да приема. Уповавайки се на Свети Дух, тази мисия ме промени като човек!

Ще ви запозная накратко в какво точно се състои програмата през тази седмица на мисията. Като за начало всеки ден започваше с обща утринна молитва с народа в Църквата; на нея бяха поканени всички, които имаха възможност да идват. Денят продължаваше с посещение на свещениците и сестрите мисионери при болни в техните домове. Разговорите, споделянето на ежедневието с такива хора, помогат да отворим сърцата си с по-голяма любов към близния. Припомняме си, че Иисус можеше да говори с всеки - беден, болен, прокажен, изоставен, скъперник, и най-вече грешник; та кива бяха и нашите мисионери - изпълнени с огромна любов.

По-късно през първия ден имаше среща на отец Паоло с пенсионерите на тема „Свята старост“. Хората споделиха трудностите като пенсионери, умората, която изпитват в тази възраст.

Ден втори - среща на отец Ремо и сестра Катя с млади майки на тема „Майка и съпруга като призвание“. На нея майките се увериха, че да си родител не е само трудно време, да отглеждаш децата не е само задължение, а призвание. С това, че ти си родител, е вече планирано в Божия план за теб. Беседата, подгответа от сестра Катя за майките, успокои техните притеснения; бе подчертано, че те не са сами в отглеждането на децата и че тяхен пример трябва да бъде Дева Мария, която е любяща майка и познава много добре трудностите на днешните майки.

Ден трети - среща на децата и техните учители със сестра Катя и сестра Ана Глория. С песните и танците децата показаха как трябва да приемаме благодатите на Господ -

с доверие, с чисти сърца.

Ден четвърти - среща със семействата на тема „Характеристика на едно християнско семейство“. От беседата на отец Валтер стана ясно, че семейството е първата Църква, в която детето се учи да се моли, гнездото, където детето ще е най-сигурно да обича и споделя притесненията си, място, където в лицата на своите родители то ще вижда сигурност.

Ден пети - среща на отец Ремо с младежите и катехистите от селото на тема: „Бог и аз“. На нея стана ясно какво и къде е мястото на човека в Божия план, отношението на Бог към всеки от нас и как ние приемаме Бог - дали позволяваме да се храним с Божието слово, дали търсим Неговата десница...

Късно следобед всеки ден по радиоточката в селото в предавенето „Часът на вярата“ бяха разглеждани теми за блажения Евгений Босилков (по случай 60-годишнината от мъченичеството му), представени от сестра Божена и гостенката ни през тази седмица сестра Катя от Русе.

Така всеки ден от Народната мисия с нова среща в лицето на свещениците и сестрите хората от общността разглеждат своите сърца и сами дават отговор на въпроса „Доколко е живя и силна моята вяра?“, „Доколко живея християнски живот?“

Искрено се надявам всеки от жителите на Ореш да е усетил ползата от тази мисия, истини да е почувствуval нуждата от Свети Дух, сега да търси по-дълбоко в сърцето си разговор с Бог в молитвите си.

Искам да изкажа своята благодарност към всички свещеници и сестри - народни мисионери, за времето, посветено на нас. Благодарим ви и бъдете благословени!

Анелия ДАНЕЗИЕВА,
катехист в Европа - село Ореш

Раздел втори

Седемте тайнства на Църквата

Глава трета

Тайнствата в служба на общността

Член 6

Тайнството Свещенство

II. Тайнството Свещенство в икономията на Спасението

1541... Ти си постановил първенци и свещеници и не си оставил да липсват служители в Твоето светилище... (Pontificale Romanum. De Ordinatione Episcopi, presbyterorum et diaconorum, De Ordinatione Episcopi. Prex ordinationis, 47, editio typica altera (Typis Polyglottis Vaticanis 1990) p. 24).

1542 При ръкополагането на свещеници Църквата се моли: „Помогни, Господи, Свети Отче... оттук се установили свещеническите степени и службите на левитите, които си установил с помощта на тайнствени знаци, когато на първосвещениците, призвани да ръководят народа, си дал като сътрудници в делото мъже от по-нисша степен и с по-малко достойнство. Така в пустинята разпредели Мойсеевия дух на седемдесет благоразумни мъже... Така изля на ардоновите синове дадена на баща им изобилна благодат...“ (Pontificale Romanum. De Ordinatione Episcopi, presbyterorum et diaconorum, De Ordinatione presbyterorum. Prex ordinationis, 159, editio typica altera (Typis Polyglottis Vaticanis 1990) p. 91-92)

1543 В посветителната молитва при ръкополагането на дякони Църквата изповядва:

1544 „Всемогъщи Боже... заради разширението на Твоя храм правиш да расте Неговото тяло, Твоята църква. С тази цел си отредил три степени на Твоите служители да извършват свeta служба за слава на Твоето име. Ти отначало си избрали синовете на Леви, пазейки верно службите на Твоя свят дом“ (Pontificate Romanum. De Ordinatione Episcopi, presbyterorum et diaconorum, De Ordinatione diaconorum. Prex ordinationis, 207, editio typica altera (Typis Polyglottis Vaticanis 1990) p. 121).

Единственото свещенство на Христос

1544 Всички предобрази на свещеничеството в Стария завет намират своето изпълнение в Иисус Христос, единствения „ходатай между Бога и човеци“ (1 Тим. 2, 5). Мелхиседек, „свещеник на Бога Всешишния“ (Бит. 14, 18), се смята от християнското предание за първообраз на свещеничеството на Христос, единствен „първосвещеник по чина Мелхиседек“ (Евр. 5, 10; 6, 20) „свет, незлоблив, непорочен“ (Евр. 7, 26), Който „чрез едно само принасяне (...) направи освещаваните съвршени завинаги“ (Евр. 10, 14), т.е. чрез единствената жертва на Своя кръст. Изкупителната жертва на Христос е единствена, изпълнена веднъж завинаги. И все пак тя присъства в евхаристичното тайнство на Църквата. Същото се отнася и за единственото свещенчество на Христос: то присъства чрез длъжностното свещеничество, без да намалява единствеността на свещеничеството на Христос: „Така само и единствено Христос е истинският свещеник, всички останали са негови служители“ (SANCTUS THOMAS AQUINAS, Commentarium in epistolam ad Hebreos, c. 7, lect. 4: Opera omnia, v. 21 (Parisiis 1876) p. 647)

Две участия в единното свещенство на Христос

1546 Христос, Първосвещеник и единствен посредник, направи от Църквата „пред Бога и Своя Отец царе и свещеници“ (Вж. Откр. 1, 6; 5, 9-10; 1 Петр. 2, 5, 9). Цялата общност от вярващи като такава е свещеническа. Верните упражняват своето кръщелно свещеничество чрез участието си, всеки според собственото си призвание, в мисията на Христос, Свещеник, Пророк, Цар. Чрез тайнствата на Кръщението и Миропомазването верните са „осветени, за да бъдат... едно свято свещенство“ (Вж. Откр. 1, 6; 5, 9-10; 1 Петр. 2, 5, 9).

1547 Длъжностното или йерархичното свещенство на епископите и на свещениците, както и общото свещенство на всички вярващи, макар че „и едното, и другото участия, всяко по свой начин, в единственото свещенство на Христос“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 10: AAS 57 (1965) 14), все пак имат съществени различия, макар и да са „насочени едно към друго“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 10: AAS 57 (1965) 14). В какъв смисъл? Докато общото свещенство на верните се осъществява в развитието на кръщелната благодат - живота във вяра, надежда и любов, животът съгласно Духа - длъжностното свещенство е в служба на общото свещенство и има отношение към нарастването на кръщелната благодат на всички християни. То е едно от средствата, с които Христос не престава да строи и да ръководи Своята църква. Затова именно то се предава чрез особено тайнство, тайнството Свещенство.

От името на Христос - главата...

1548 При църковната служба на ръкоположен служител Иисус сам присъства в Своята църква в качеството на Глава на Свято Тяло, пастир на Свято стадо, Първосвещеник на изкупителната жертва, Учител на Истината. Точно това има предвид Църквата, като казва, че свещеникът по силата на тайнството Свещенство действа „in persona Christi Capitis“ - „от името на Главата Христос“ (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 10: AAS 57 (1965) 14; Ibid., 28: AAS 57 (1965) 34; ID., Const. Sacrosanctum Concilium, 33: AAS 56 (1964) 108; ID., Decr. Christus Dominus, 11: AAS 58 (1966) 677; ID., Decr. Presbyterorum ordinis, 2: AAS 58 (1966) 992; Ibid., 6: AAS 58 (1966) 999):

Из „Катехизис на Католическата църква“

Първият тут на папата надхвърли един милион одобрения

140 знака, които ще останат в историята. Това е първият тут на папа Бенедикт XVI, изпратен от неговия акаунт на 8 езика @Pontifex. Отговориха хиляди още в първите минути след старта, по-късно броят им надхвърли един милион, а новината обиколи света чрез новинарските емисии на всички световни медии. Малко след 12.00 ч. на 12 декември 2012 г. папата зададе първия въпрос в Twitter: „Как можем да живеем по-пълноценно Годината на вярата в нашето все-киднение?“

За да се подчертава универсалността на инициативата, при стартирането на първия папски tweet присъстваха пет младежи от петте континента. Акаунтът @Pontifex бе открит в понеделник, 3 декември, по време на конференция в пресслужбата на Ватикан в присъствието на журналисти от цял свят. Когато новината бе обявена, президентът на Папския съвет за социални комуникации монс. Клаудио Мария Чели коментира: „Още веднъж сме свидетели на силното желание на нашия папа да влезе в диалог със съвременните жени и мъже и да се срещне с тях там, където обикновено се срещат.“

Папа Бенедикт XVI заяви: „Говорете с Исус в молитвите си, слушайте гласа на Исус чрез Евангелието, срещнете се с Исус чрез онези, които се намират в нужда.“

„Съкпи приятели, за мен е радост да се присъединя към вас чрез Twitter. Благодаря ви за вашите щедри отговори. Благославям всички ви от сърце.“ Това е първият тут на папата от неговия акаунт @Pontifex, който бе изпратен днес от самия папа в края на генералната аудиенция. Междудневременно бяха надхвърлени един милион свързвания на осем езика.

По повод на първия тут на Светия отец Александър Джизоти интервюира отец

Антонио Спадаро, директор на „Католическа дейност“, относно папското присъствие в мрежата:

- Смятам това присъствие за нормално; ясно е, че днес комуникацията не може да бъде просто предаване на едно съобщение. Комуникацията днес се състои в споделянето на едно събитие със социалните мрежи. Във вероучението на папа Бенедикт XVI относно комуникациите този елемент е ключов и трябва много добре да бъде разгледан. Църквата знае, че днес съобщенията минават през социалните мрежи, които са „съкровени пространства“, където хората споделят своя живот, желания, впечатления, въпроси, отговори... Така че присъствието на папата в Twitter е присъствие, което виждам като продължение на делото на Пий XI, който бе използвал възможностите на радиото, за да предаде посланието на Евангелието чрез Радио Ватикан. Бих казал, че Църквата винаги е била много внимателна към новостите в комуникациите, защото Евангелието е въплътено в комуникативната тъкан на историята.

- Има риск някои хора да използват Twitter, за да обиждат папата и християнската вяра. Не смятат ли, че инициативата е твърде рискова?

- Разбира се, че е рискова, но това означава и излагане на посланието на Евангелието. А това е съществено. Онези, които коментират негативно факта, че съществуват полемики срещу папата, вероятно не осъзнават, че в действителност те са навсякъде из мрежата, а и не само там. Има ги и във вестниците, и при много други форми на изразяване. Смятам, че тези коментари са част от обикновената комуникация. Но също така има и много интересни въпроси, които се поставят на

Светия отец. Така че мисля, че тази стъпка води към развитие, а не към някакъв особен проблем.

- Присъствието на папата в Twitter трябва ли да бъде смятано като призив към християните в социалните мрежи - особено сред младежите или т. нар. дигитално поколение?

- Мисля, че присъствието на папата в Twitter насищава католиците да присъстват във виртуалното пространство и замен това е изключително съществен елемент за размисъл. Днес човек живее в интернет мрежата: можете да се съгласите или не с този факт, но в действителност днес църквата е призована да бъде сред хората. А днес хората са в интернет, тъй като част от комуникативния им живот е там, във виртуалното пространство. Интернет пространството не е една паралелна действителност в сравнение с физическото съществуване. Така че католиците са призвани да бъдат в дигиталното пространство. Папата насищава това присъствие.

- Като човек на вярата и на комуникациите, ангажиран с новите технологии, какво ви направи впечатление в присъствието на папа Бенедикт XVI в Twitter?

- Направиха ми впечатление откътостта и разположението на папата да се преоткрие в нова светлина. И готовността му да навлезе смело в този комуникативен свят, защото в крайна сметка страстта към човечеството е тази, която характеризира Църквата. Естествено рисковете са много и навсякъде. Но най-добрият начин е да се изправим смело срещу предизвикателствата и да бъдем на предна линия: да видим проблемите отвътре, да не потъваме в удобни или познати вече ситуации. Смятам, че това е един силен тласък за християните да застанат смело срещу настоящите предизвикателства.

Автомобиът, в който се Возеше Йоан-Павел II по време на покушението, е изложен в музей

На 13 май 1981 г. папа Йоан-Павел II (1978-2005) бе пристрелян в автомобила „Фиат 1107 - Нуова Кампаньола“. След цялостно възстановяване колата е изложена във Ватиканските музеи, където се разглежда с огромен интерес от многобройните посетители. Наскоро към музеите бе открит специален па-

вилион, където са изложени всички превозни средства, използвани от папите - каляски, карети, файтони и автомобили. Голям интерес предизвика и първият автомобил, използван от папите. Това е „Фиат Бианки 15“, подарен на папа Пий XI (1922-1938) от епархиите в Милано.

Петър Кочумов

Папа Бенедикт XVI: Коледното дърво е знак на Христовата светлина, опитите да бъде загасена водят до трагедии

Въпреки опитите името на Бог да бъде заличено от историята Неговата светлина продължава да озарява човечеството чрез Иисус Христос. Това подчертава папата на аудиенцията за делегацията от малкото италианско селище Пескопенатаро, което тази Коледа дари коледното дърво на площад „Свети Петър“. В словото си Светият отец припомни, че при всички опити на човека да загаси „светлината, дошла с Иисус“, резул-

татите са „тъмни и ужасни“, начало на периоди на „трагични насилия над човека“.

„Това е така - обясни папата, - защото опитите да бъде заличено името на Бог от страниците на историята водят до погрешни редове, в които най-красивите и благородни думи губят своя истински смисъл. Ако думите „свобода“, „общо благо“ и „справедливост“ биват лишиeni от дълбоката им връзка с Бог и Неговото име, показал лика си чрез Иисус Христос, тези думи остават в плен на човешките интереси и губят връзката си с истината и гражданска отговорност.“

„Тази върховна светлина, чийто знак е коледното дърво - посочи той, - не само че не е отслабнала през вековете и хилядолетията, а продължава да блести над нас и осветява всеки човек на света особено когато трябва да преминем трудни и несигурни моменти.“

Папа Бенедикт XVI изрази своята благодарност към жителите на Пескопенатаро, които са седва 300, за скъпия дар, който е в пълна хармония с Годината на вярата. Дървото е високо 24 метра, а дървесината му ще бъде използвана за солидарни инициативи. На церемонията по запалването на светлините на коледното дърво присъства монс. Джузепе Шака, генерален секретар на ватиканското губернаторство.

Строители на мира, дарен от Детенцето Исус на света

Рождественско послание на Вселенския патриарх Вартоломей I

Мирът дойде на земята чрез помирението между Бог и хората в личността на Христос, но за съжаление ние, хората, не сме помирени помежду си и затова по земята сме свидетели и живеем още във войни и в заплахи от войни. Това е основният акцент в рождественското послание на Вселенския патриарх на Константинопол Вартоломей I. Патриархът отправи молитва към Господ, та всички хора с добра воля и правителствата да си сътрудничат взаимно за изграждането на мира по земята - „онзи мир, който ангелите възвестиха и Младенецът Исус донесе“. „Нека взаимно се призовем - пише той, - за да можем като отделни личности и народи съзнателно да полагаме усилия за смекчаването на големите неравенства и за да се признае правото на всички най-слаби за използването на

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1470)
януари 2013 г.

Нигерия Кървав атентат срещу християните на Рождество Христово

За трета поредна година християните от Нигерия пречистват кървав рождественски празник. В навечерието на празника въоръжена група е нахлула в малка черква в селище в североизточната част на страната и е убила един свещеник и петима вярващи. Атаката е станала в Пери - на няколко километра от Потискум, икономическата столица на държавата с преобладаващо мюсюлманско население и силно християнско малцинство. Преди да избяга, групата е запалила черквата и някои съседни къщи. Все още никой не е поел отговорност

